Katalin Thuróczy

Cina zeilor

LiterNet.ro
2006

Traducere de Anamaria Pop

Editura LiterNet, 2006

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@literne t.ro

Editor format **.pdf** Acrobat Reader: Anca Şerban anca@literne t.ro

Corectură: Camelia Hristian

Text: © 2006 Katalin Thuróczy. Toate drepturile rezervate autoarei.

Traducere: © 2006 Anamaria Pop
Atenție! Conform legii, fără acordul autoarei se interzice orice adaptare, improvizare, reproducere sub orice formă şi / sau reprezentare parțială sau integrală a textului. Traducătoarea exclusivă şi reprezentanta autoarei în spațiul limbii române este Anamaria Pop (anamaria.pop@t-online.hu)

© 2006 Imagini şi copertă: Irina Dobrescu (Clubul Ilustratorilor Aproape Nepublicați).

© 2006 Editura LiterNet pentru versiunea **.pdf** Acrobat Reader.
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN-10: 973-7893-74-3
ISBN-13: 978-973-7893-74-1

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro / office@literne t.ro

Editura LiterNet, 2006

Katalin THURÓCZY

Cina zeilor

sau ursitoarele de pe Splaiul Belgradului

– comedie în două acte –

©Traducere de Anamaria Pop

Editura LiterNet, 2006

Personaje:

Lakhy (de la Lachesis) – soția Ministrului Dezvoltării Produselor şi Băncilor – 55 de ani

Clo (de la Clotho) – soția Şefului Cabinetului Interior – 35 de ani

Atry (de la Atropos) – soția Secretarului de Stat pentru Binele Public şi al Omului – 55 de ani

Rosite – menajeră şi femeie de serviciu – 58 de ani

Steve Turner – colonel la Air-Force USA, unul dintre comandanții forțelor aeriene din cadrul NATO – 44 de ani

Gitta – în prezent amanta unui parlamentar de stînga; a fost măritată de şase ori – 40 de ani

Viteazul Nándor Szávay de Száva – bătrîn senil şi nițel surd – 70 de ani

Zsófia – fiica lui Lakhy – 18 ani

Rudi – student, în timpul liber chelner – 22 de ani

Mimi – soția Ministrului Secretar de Stat al Ştiinței şi Artelor – 45 de ani

Jean – şofer – 30 de ani

Boschetarul – homeless – 53 de ani

Editura LiterNet, 2006

Actul I.
Scena 1.

Locuința lui Dr. Zsigmond Szombathelyi, Ministrul Dezvoltării Produselor şi Băncilor. Imobil impunător, locuința – somptuoasă; camere largi, luminoase, avînd înălțimea de 4 m. Camera de zi – în acelaşi timp şi cameră de lucru – este amenajată pentru primirea oaspeților, servind şi drept fumoar. În stînga spate, o imensă masă de birou, cu picioarele sculptate; îndărătul acesteia, un fotoliu. Pe peretele din dreapta, o bibliotecă; pe rafturi, numere din Monitorul Oficial, romane de aventuri şi de dragoste, cărți pentru copii, lecturi obligatorii pentru elevi, alte cărți aflate într-o totală devălmăşie. Este evident că membrii familiei nu prea citesc. În prim-plan, în partea dreaptă a camerei, o canapea şi fotolii din piele, mobilier antic; în partea stîngă, mai în spate, mobilă modernă, se vede că a fost asamblată la repezeală, predomină sticla şi aluminiul. Pe peretele din stînga, o oglindă imensă, în fața ei o măsuță şi o mulțime de scaune. Pe peretele din dreapta, două uşi: una conduce în camera lui Lakhy, iar cealaltă, în camera Zsófiei. Uşa de pe peretele din stînga conduce în celelalte încăperi ale locuinței şi în vestibul. Pe peretele din spate, uşa mare a unui balcon (aproape cît lungimea scenei). Balconul ține locul unei terase mai mici – se vede Dunărea şi Dealul Gellért. La un moment dat, în fundal, prin sticla uşii de la balcon, se va vedea Statuia Libertății de pe vîrful Dealului Gellért; acum, din cauza perdelelor groase, din catifea, trase pentru a crea ambianță, statuia nu se vede. În fața mesei de birou, Rosite îndeasă într-un sac negru, din nailon, teancul de hîrtii de pe masă. E îmbrăcată asemenea unei femei de serviciu: pantaloni largi de trening, un pulovăr gros,

decolorat, vizibil prea mare pentru ea; în picioare are nişte tenişi scîlciați. Pentru a arăta „mai bine”, la gît îi atîrnă un lanț gros din aramă, iar la mînă îi zdrăngăne mai multe brățări ruginite. Rosite poartă aceste „bijuterii” de parcă ar fi veritabile, din aur. În mijlocul camerei, lîngă un alt sac negru din nailon, burduşit cu tot felul de obiecte – pregătit pentru a fi dus la tomberon –, se vede un aspirator.

Rosite: ...îi spun: măi omule, uită-te mai bine, vezi tu vreo pană pe spatele meu...? *(Îşi ridică pulovărul la spate.)* ...atunci nu mă confunda cu un fazan... gioarsa asta de căcat vrei tu să mi-o vinzi cu cinci mii?

Zsófia: *(Iese din baie, e înfăşurată cu un prosop, în picioare are şlapi)* Sutienul? *(Intră în camera ei, trînteşte uşa.)*

Rosite: În dulap... *(Înghesuie în sac inclusiv ultimele hîrtii de pe masa de birou, leagă gura sacului, îl trage lîngă celălalt; vorbeşte singură.)* ...eşti tînără, la ce-ți trebuie sutien? Pînă n-a fost nevoie, eu una n-am purtat... bărbații se căcau împrăştiat! Sutien! Ehei, acu’... toate pe care le am mă cam strîng, dar o să slăbesc eu... nu le pot suferi, dar dacă trebuie... iar de la o vreme încoace trebuie... două îmi vin bine, iar cel cu paiete... şi ăla mă strînge... paiete de jur-împrejur... e din mătase neagră... paiete aurii şi roşii... bombă, ce mai!... dar chiar ş-aşa, nu-mi place sutienul...

Lakhy: *(Strigă din camera ei.)* Rosite! Au venit deja?

Rosite: Nu. Cin’ să vină?

Lakhy: *(Tot din camera ei.)* Ăia, ăia care aduc potolu'... ştii... cei de la bufet... sau de la bucătăria rece... sau de unde naibii or fi...

Rosite: Ce?

Lakhy: *(Tot din camera ei.)* Ştii! Chestiile alea în aspic!

Rosite: Nu ştiu.

Lakhy: *(Tot din camera ei.)* Unde dracu' or fi? Au spus ora cinci! *(Se aude soneria.)* Ei sînt!... deschide-le uşa, ce mai aşteptți?!

Rosite: *(Iese tîrşindu-şi picioarele, între timp vorbeşte singură.)* Rahat pe băț... şi mai ce... bufet rece, aspic... fac pe nebunii... pentru ăştia tocănița de pui nu mai înseamnă nimic. Într-o cratiță cît toate zilele... cu găluşti... şi salată de castraveți... dar pentru ăştia, nu... mai demult era bun şi gulaşul... acu' platouri reci, aspic... buuun!

Lakhy: *(Intră; e proaspăt coafată şi machiată, e îmbrăcată în capot, în picioare are papuci de casă; strigă după Rosite şi între timp aranjează scaunele.)* Rosite... să le pună pe masă!... pe aia mare, rotundă, pe care-i față de masă!... trotilul sub fereastră!... pe aia mică şi lungă!...

Zsófia: *(Iese; e îmbrăcată într-un halat de baie foarte scurt; îşi pulverizează pe păr fixativ şi se piaptănă.)* ...blugii!...

Lakhy: În dulap.

Zsófia: ...mereu e totul în altă parte...

Lakhy: Cu ce te îmbraci?

Zsófia: ...merg la Ági, mîine avem examen la mate... cum cu ce mă îmbrac?

Lakhy: ...oaspeți...
Zsófia: Dorm la ea.
Lakhy: Nu crezi că eşti cam vagaboandă, pe capu' altora... de ce nu vine ea aici?! De ce trebuie să toceşti atît?... dacă telefonează tac-tu reuşeşti fără probleme...
Zsófia: Lasă-mă cu asta!
Lakhy: Intervine pentru toți nenorociții, doar n-o să-şi lase propria fiică!...
Zsófia: Şi aşa n-o să vă spun unde dau! *(Intră în camera ei; de afară se aude gălăgie; se depozitează platouri, sticle cu băutură.)*
Jean: *(În timp ce intră, scoate tot felul de facturi din buzunarele pantalonilor.)* Nouă platouri mari, trei mici, trei cu peşte, patru torturi, cinci kile de sărățele... patruzeci de beri... de la frigider...
Lakhy: Auzi la ea, n-o să ne spună! Şi aşa aflu!... Chelner?
Jean: O să trimită... treizeci de litri de vin roşu, vărsat.... în căni de sticlă... alb n-a fost decît la sticlă, zece...
Lakhy: ...dar nu pe ăla de data trecută! Ăla-i un bou! Un idiot!
Jean: Nu! Ăsta-i un tip nou... fursecuri, două kile... peşte-n aspic, două platouri... patruzeci de perechi de crenvurşti...
Lakhy: ...e tînăr?
Jean: ...îhî, dar ştie meserie... înghețata, în congelator... pîinea, am cerut să fie feliată din start...
Lakhy: Ce anume din start?

Jean: ...păi, s-o primim tăiată felii, să nu ne cîcîim cu ea aici... facturi... *(Adună toate facturile la un loc; i le dă lui Lakhy.)* ...ştampilele le-am verificat, s-ar putea să recuperăm TVA-ul, poate intră la protocol... *(De afară se aude gălăgie, zdrăngănit de farfurii.)* ...cioburile aduc noroc! *(Iese.)*

Lakhy: *(Se uită peste facturi, apoi le înghesuie în buzunarul capotului. Subit, începe să țipe.)* Cum adică, dormi la ea?!

Zsófia: *(Răspunde din camera ei.)* Iar începi?!

Lakhy: ...vagaboandă

ce eşti! O dată la gagiu, altă dată la curviştina aia de prietenă! Ce o să le spun oaspeților?! Mereu mă întreabă! ...că domnişoarei i s-a făcut greață de mutrele lor?

Zsófia: *(Iese țipînd. E în chiloți şi-n sutien; blugii îi atîrnă în mînă. Tremură.)* Da! Mi-e greață! Rechini nenorociți! Îmi vărs mațele cînd îi văd! Decît să le zîmbesc frumos, mai bine dorm sub poduri... „Vai, cît ai crescut!” „Ai deja logodnic?” „Mişună băieții pe lîngă tine, ai?” Tot felul de texte grețoase! Mi-e silă!

Lakhy: ...crezi că eu am chef să-i văd?! Dar trebuie! E obligatoriu!... din cauza lui tac-tu!... crezi că pe mine nu mă plictisesc? Eu să zîmbesc pe rupte, nu-i aşa?... mai bine aş sta tolănită în vană... sau aş merge la un film... sau orice altceva!...

Zsófia: De ce nu mergi?! Dar îți convine să-ți joci rolul de illustrissima!

Lakhy: Sigur că da! Sînt o illustrissima! Am muncit pentru asta! Doamne... şi încă pe rupte! Asta sînt! În mod oficial sînt o illustrissima!

Zsófia: Blazon nu-ți cumperi? Pentru treij’ de mii găseşti imediat! Sau un arbore genealogic de contesă, pentru o sută de mii!...

Lakhy: Te plesnesc!

Zsófia: ...pentru o sută cincizeci vei fi baroneasă, cu rude cu tot! Tacîmuri de argint cu blazon! Illustrissimul conte Dr. Szombathelyi!... baroneasa Teplák, doamna ministru!... Rîsu' curului!

Lakhy: O să-ți prindă bine! Gîscă proastă ce eşti! Aşteaptă numa' sfîrşitul! Dacă n-o să intri la facultate!... atunci o să-ți prindă bine un telefon! Dacă n-o să pui mîna pe o slujbă ca lumea! Atunci o să-ți prindă bine! Cine are nevoie de o profesoară cu

curu' gol! Pentru că asta o să iasă din tine... măcar dacă ai alege o meserie căutată, normală... dar nu... tu vrei literatură!... atunci o să-ți prindă bine... atunci o să fie bună gaşca... numai pe ei putem conta... numai pe ei...

Zsófia: Mai bine crăp de foame, dar de la ăştia nimic nu vreau!

Lakhy: Cine-s ăştia?!

Zsófia: Păi... Ăştia!

Lakhy: Pînă şi tac-tu?! Şi el e „ăştia”? Pînă şi eu? Şi eu sînt „ăştia”?!... *(Se repede la fiică-sa, o loveşte pe unde apucă. Zsófia țipă, se refugiază în camera ei; Lakhy se prăbuşeşte obosită într-un fotoliu.)* ...auzi la ea, „ăştia”! Degeaba-i fata mea... e o gîsculiță proastă... ăştia!... dacă ea ar fi trebuit să... dar nu... i-am suflat şi-n cur... are dreptate... eu sînt tîmpită... dar acu’ e prea tîrziu... acu’ deja... *(Se ridică, scoate o sticlă de pe raftul de jos al bibliotecii; trage o duşcă, apoi îşi aranjează ținuta. Observă sacii din mijlocul camerei.)* Rosite! Ce-i cu dezordinea asta?! Parcă ar fi la bordel!...

Editura LiterNet, 2006

Scena 2.

Jean: *(Intră urmat de Rudi.)* Bufetul e-n ordine... farfuriile nu sînt destule... linguri sînt, dar cuțite şi furculițe nu prea...

Lakhy: *(Între timp s-a transformat în văzul spectatorilor într-o illustrissima.)* Ăsta cine-i?

Jean: Chelnerul.

Lakhy: Cum te cheamă, băiete?

Rudi: Rudolf Solti.

Lakhy: Rudolf?... Bine, e totuna. Ai experiență?

Rudi: Bineînțeles...

Lakhy: ...pentru că ăla pe care l-au trimis data trecută... ăla-i... n-a făcut față exigențelor.

Rudi: ...mă voi strădui...

Lakhy: Ți-ai adus haine?

Rudi: Fireşte...

Lakhy: Atunci... să te văd urgent în ținută de chelner. *(Rudi iese să se îmbrace în ținută de chelner.)*

Jean: E un băiat de ispravă. Vara roboteşte la Intercontinental... e student, are nevoie de parale... *(Intră Rosite tîrşindu-şi picioarele, are gura plină; mestecă zgomotos.)*

Lakhy: Să nu cumva să-mi înfuleci din platouri! Ce mănînci? De ce ai intrat?

Rosite: ...după gunoi...

Lakhy: ...dacă-ți bagi iar ghearele! Şi data trecută... abia am reuşit să le repar... ai gustat din fiecare...

Rosite: ...da' ce, ei nu mănîncă?... ți-e şi silă să te uiți!... tipa aia care-şi linge într-una degetele, apoi şi le bagă în alt platou... iar ceilalți să mai aibă poftă... să mănînce după ea... apoi votcă, coniac, îmi ajunge!... *(Trage lîngă uşă unul dintre saci.)*

Jean: ...pregătesc nişte vaze... dacă primiți flori...

Lakhy: Cît e ceasul?

Jean: Cinci jumate.

Lakhy: ...mai trebuie să mă şi îmbrac! Rosite! Unde dispare asta mereu?!

Jean: ...verific prăjiturile... apoi dacă nu mai e nimic, eu aş întinde-o...

Lakhy: Du-te liniştit, dragă Jean... cuburi de gheață?

Jean: În congelatorul de sus.

Lakhy: Să fierbi cafeaua, încă de pe acum... în termos... în ăla mare, în ăla cu pompă... poate să fie mai slabă... pentru noi fă cafea în termosul mic, o cafea ca lumea, tare... la ce oră vii mîine dimineață?

Jean: Domn' ministru mi-a spus că la opt.

Lakhy: ...cît e ceasul?... o! e cinci jumate... mă îmbrac... *(Intră în camera ei.)*

Jean: *(Porneşte spre vestibul. Intră Rosite; cei doi aproape că se ciocnesc. Jean o prinde de mijloc, face o piruetă, i se uită în decolteu.)* Rosite! Te iau de nevastă!

Rosite: Lasă gluma! Tu ai nevastă!... poți să-mi fii copil...

Jean: Atunci, adoptă-mă... *(Cîntă un tango; dansează cu Rosite.)*

Rosite: *(Se opreşte din dans.)* Nici un sfanț!...

Jean: *(Se opreşte şi el din dans; se aşează în genunchi în fața Rositei.)* Numai acu'... promit, e pentru ultima dată!... Fatima e favorită... sută la sută... am primit un fir.... ştii, de la prietenul meu, Claude, jocheul... ei, ce zici!

Rosite: Nu!

Jean: ...acum precis c-am să cîştig... îmi achit toate datoriile...

Rosite: Dar pentru ultima dată!

Jean: Evident că da! *(Înşfacă aspiratorul şi sacii; ies amîndoi.)*

Editura LiterNet, 2006

Scena 3.

Se aude soneria, dar nu deschide nimeni. Se sună insistent.

Lakhy: *(Se răsteşte din camera ei.)* Pentru Dumnezeu, dar deschideți odată!... Toată lumea e surdă?! *(De afară se aude gălăgie.)*

Atry: *(Intră zgomotos urmată de Jean. E îmbrăcată într-o rochie lungă, de seară, dintr-un material fin, negru cu reflexe aurii. În afară de un lănțişor subțire din aur, nu poartă bijuterii. Are o atitudine cumpătată. Ține în mîini o paporniță din rafie, plină cu veselă şi tacîmuri.)* ...Jean, dragule, goleşte paporniţa... trei garnituri de farfurioare, cuțite, furculițe, de două ori şase... o garnitură pentru desert... argintărie n-am adus... nu neapărat pentru că le-ar fura, dar totuşi...

Jean: ...tovarăşu' domn nu-i hoțoman...

Lakhy: *(Intră; e îmbrăcată şi ea într-o rochie lungă, de seară, dintr-un material viu colorat, mov, cu imprimeuri mari, alb-negru.)* Ce bine c-ai venit mai devreme...

Atry: ...am adus tacîmuri şi farfurii, cîte am găsit...

Lakhy: O, mulțumesc!... Am pus deja şi eu ochii pe o garnitură de Rosenthal... douj' patru de persoane... Zsiga a strîmbat din nas... dar trebuie... degeaba... şi pahare... de şase ori cîte patru... tacîmuri... din alpaca, dar zici că-s de argint curat... săptămîna viitoare dau dispoziție să fie cumpărate... *(Jean duce paporniţa afară, o despachetează; se aude zdrăngănit de vase.)*

Rudi: *(Intră îmbrăcat într-o ținută impecabilă de chelner.)* Scuzați-mă... să pregătesc muzică?
Lakhy: Evident!
Rudi: Ce gen?
Lakhy: Habar n-am! Ceva între Bach şi manele... *(Rudi iese.)*
Atry: *(Se trînteşte într-un fotoliu din piele, se descalță, îşi mişcă cu o vizibilă plăcere degetele de la picioare.)* ...picioarele!... sînt noi... încă nu le-am rodat... piele veritabilă...
Lakhy: *(Se aşează şi ea într-un fotoliu.)* M-a sunat Ági...
Atry: Care Ági?
Lakhy: Ştii.. of... nu-mi amintesc numele... e la Cabinetul Preşedintelui... bărbat-su a fost ambasador în Suedia... aia înaltă, blondă...
Atry: Czobor...
Lakhy: Da! Aia! M-a sunat că nu poate veni, a trebuit să meargă urgent la birou.
Atry: Seara?
Lakhy: Păi tocmai asta-i! I-au chemat pe toți, în mare grabă.
Atry: Atunci precis că s-a întîmplat ceva.
Lakhy: Am sunat-o pe Zsuzsi Lénard, ea nu ştie nimic.
Atry: Şi bărbatul tău?
Lakhy: Ăla nu-i normal! L-am sunat pe mobil, a început să urle, cum că are destule necazuri pe cap... la care i-am spus foarte calm... dar pe bune că foarte calm… iubitu', nu sînt nici madama de la bordel, nici cîrciumăreasa din colț… cu tîrfele să vorbeşti aşa, dar nu cu mine, la mine să nu urli în halu' ăsta...

Atry: Iar el?
Lakhy: Şi-a închis mobilul.
Atry: Al meu... niciodată nu face aşa ceva. Atît i-ar mai lipsi!
Lakhy: Altă dată, nici al meu. Dar acu'... precis că-i foarte bulversat. L-am sunat repede pe Tamás... ştii care...
Atry: ...ăla care...
Lakhy: Da, ăla. Mi-a spus c-a izbucnit scandalul în legătură cu betonul de la Hajdúszoboszló.
Atry: Într-un fel era de aşteptat... ştia toată lumea...
Lakhy: Dar chiar şi aşa, noaptea!? De o juma' de an tot aşteptăm să se prăbuşească şandramaua... de ce atîta grabă acu', de ce tot circul ăsta, de ce noaptea?
Atry: Al meu n-are nici un amestec...
Lakhy: Nici al meu... dar atunci de ce se cacă pe el?! Am sunat-o pe Zsóka, mi-a spus că-i revizie la sînge. Nimeni nu ştie precis cînd şi pe cine. Ei, da' pe mine nu mă interesează cine ştie ce... noi sîntem curați ca lacrima, dar chiar şi aşa... şi toată baza de date, informațiile, retroactiv pe trei ani...
Atry: Tîmpenie curată! Trei ani?
Lakhy: Ei, nu chiar, dar aproape. E clar că vor să măture. Trebuie să facă loc altora...
Atry: Să măture! Bună glumă! Păi atunci... nu mai rămîne nimeni în afară de portar... şi ăla, numai pentru că-i debil mintal şi surd...
Lakhy: Dar bea! Totuşi, din cînd în cînd e nevoie de niţică ordine... tare s-au mai obrăznicit... sînt fără scrupule... nu mai au nici o limită... nimic nu le mai ajunge... tot mai mult, mai mult, mai mult... din cînd în cînd nu strică să fie plesniți peste bot...

Atry: De acord, trebuie! Dar nu aşa! În goana calului... trebuie respectate regulile jocului... chestii de genul ăsta se făceau şi-n trecut... dacă ştie cineva… apoi… eu ştiu... dar întotdeauna erau respectate regulile... de parcă totul ar fi fost legal. Sistematic, calm, rațional! Tribunal, procuratură, proces, probatoriu, presă, publicitate... totul! Opinia publică e mulțumită cînd totul pare legal...

Lakhy: ...cea mai sinceră bucurie e malițiozitatea...

Atry: ...dar aşa, noaptea... să spunem că-i mai romantic… numai dacă totul s-ar desfăşura în mod firesc: vînt – vîîîjjj… lupi – auuu, auuu… tunete, fulgere, apoi mai cade cîte un cap!... *(Lakhy şi Atry rîd cu poftă. Intră Rosite tîrşindu-şi picioarele.)*

Lakhy: Rosite, încă nu te-ai îmbrăcat?...

Rosite: Să împart parfeu'?

Lakhy: Pe naiba! Se topeşte! O să-ți spun eu cînd...

Atry: Totuşi, nu e cazul să dramatizăm! O să cadă cîteva capete, dar turma rămîne intactă...

Lakhy: Îmbracă-te! Vor fi aici imediat...

Rosite: Nu pot suferi gioarsele alea...

Lakhy: Aşa nu se poate! Asta nu-i o casă de săraci! Îmbracă-te numai, eşti elegantă în hainele de sărbătoare...

Rosite: ...mereu eleganța... numai un nebun mă crede cameristă... totuşi, încă n-am ajuns pînă acolo... cameristă, cu bonetă albă... rîd pînă şi curcile... *(Iese şontîc.)*

Zsófia: *(În timp ce iese din camera ei; e încă în sutien, dar şi-a tras blugii şi e încălțată cu adidaşi albi.)* ...nu-i pe raft! Niciodată nimic nu-i unde trebuie!

Lakhy: ...pentru că nu pui nimic la loc! Ce cauți?
Zsófia: Tricoul albastru!
Lakhy: E la uscat, pe sfoară.
Zsófia: Nici n-a fost pe mine!
Lakhy: L-ai lăsat în baie, l-am aruncat în maşina de spălat.
Zsófia: Te-am rugat să nu... ți-am spus că eu... acum cu ce mă îmbrac?
Lakhy: Cu alt tricou. Ai vreo treizeci...
Zsófia: ...l-am vrut pe ăla albastru... *(Sună soneria.)* ...la urma urmei, mi-e indiferent! O uşchesc repede, încă înainte ca... mi-e plină puța! Da plinăăăă... rău de tot! *(Intră înapoi în camera ei.)*
Lakhy: *(Sare ca arsă; aleargă să deschidă uşa de la intrare.)* A mea crezi că-i goală?

Editura LiterNet, 2006

Scena 4.

Intră Clo; apariție „trăsnet”. E tînără, suplă ca o trestie; poartă o rochie lungă, mulată pe corp, fără bretele, dintr-un material uşor, strălucitor, verde-smarald. Se mişcă dezinvolt; rochia îi străluceşte în diferite nuanțe de verde, seamănă cu un peşte. Lakhy şi Atry devin dintr-o dată bățoase şi zîmbesc forțat. Atmosfera e vizibil tensionată.

Clo: Ceilalți?

Lakhy: *(O întîmpină; se mimează pupături zgomotoase.)* Dar iubito, e abia şase!

Clo: Dar nu era vorba de şase?

Lakhy: Şapte... dar tu oricînd... doar ştii... vă cunoaşteți cu Atry? *(Atry se încalță, se ridică din fotoliu; zîmbeşte plăcut, inteligent. Se apropie de Clo, păşeşte cu o superioritate de regină.)*

Clo: Din vedere...

Atry: Bună, drăguțo. Am auzit multe despre tine.

Clo: Bună... la Ambasada Franței... cred...

Atry: Da. Dar era atîta lume... că n-am putut... *(Îşi întinde mîna; la rîndul ei şi-o întinde şi Clo, avînd grijă să arate ca un manechin care-şi pune puternic în evidență unul dintre şolduri. Seamănă cu o statuie gotică, din perioada timpurie. Atry îi strînge mîna puternic, bărbăteşte.)*

Lakhy: Un aperitiv?

Clo: Nici o picătură de alcool. Nu beau... doar ştii... sînt abstinentă...

Atry: Campari cu gheață se poate?
Lakhy: Şi eu. Cum îl cheamă pe chelner?
Atry: De unde să ştiu?
Lakhy: Are un nume ciudat... Cazimir?... nu... nu aşa… da' ce importanță are...? *(Clo şi Atry se aşează, Lakhy strigă prin uşa întredeschisă.)* Rosite!... niciodată n-am avut memoria numelor... uneori e atît de penibil... *(Intră Rosite cu paşi tîrşiți. Poartă o rochie neagră, de cameristă, cu un decolteu adînc, un şorțuleț alb, cu volănaşe; pe cap – o bonetă albă şi o mulțime de fundițe. E încălțată tot cu tenişii scîlciați.)* Iisuse Hristoase, cum arăți!
Rosite: V-am spus eu...
Lakhy: Pantofii?
Rosite: Mă strîng.
Lakhy: Data trecută ți-au fost buni.
Rosite: Acum mă strîng.
Lakhy: Imposibil!
Rosite: Mi-a crescut piciorul.
Lakhy. Nu vorbi prostii! Cum putea să-ți crească în două săptămîni!
Rosite: Habar n-am... cumva... dar mi-a crescut. Acum mă strîng.
Lakhy: Adu două pahare de Campari cu gheață şi un... ce anume?
Clo: Juice... dintr-o portocală...
Rosite: Bine. O portocală... *(Iese. Linişte prelungă, penibilă.)*
Clo: O, era cît p-aci să uit!... bărbatul meu nu poate veni...

Lakhy: ...păcat!
Clo: ...tare ar fi vrut, dar în ultima secundă... o şedinţă... sau aşa ceva...
Atry: Solidarizare?
Clo: Aşa ceva... de secţie sau fracţie... naiba ştie... poate grup... *(Intră Rosite cu o tavă în mînă; face echilibristică. Pe tavă, trei pahare cu Campari, alături o portocală mare. Paharele zdrăngăne periculos. Pune tava pe masă, muşcîndu-şi buzele.)*
Lakhy: …da' aici sînt trei pahare...
Rosite: Da. Campari cu gheaţă şi o portocală.
Lakhy: Am spus două Campari şi un juice!
Rosite: Zeama e înăuntru...
Lakhy: ...ţi-am spus foarte exact!
Rosite: Nu sînt computer...
Clo: Las-o!... dacă a adus deja... de data asta în mod excepţional... *(Ridică paharul; fac la fel şi celelalte două.)* Cin-cin! *(Goleşte paharul dintr-o înghiţitură; celelalte două gustă doar.)*
Rosite: *(În timp ce iese tîrşindu-şi picioarele, mormăind ca pentru sine.)* ...cucoana mi-a spus o portocală... atunci care-i problema...
Atry: Nici al meu nu vine... dar el nici nu obişnuieşte...
Clo: Şi el cu fracţia?
Atry: Nu... ceva şedinţă de guvern... pe el îl plictiseşte societatea.
Clo: Asta?

Atry: Toate... trăieşte pentru sine... adoră singurătatea... îl şi înțeleg... tot timpul e agitație în jurul lui... tot timpul i se fac plecăciuni, tot timpul... să rezolve asta, să rezolve ailaltă, să-l scoată din necaz pe cutare sau pe cutare... e chemat la telefon... pînă şi noaptea. N-avem ce face! Asta e... cînd are timp merge la pescuit, joacă golf, merge la vînătoare... cam aşa ceva... merge acolo unde poate să fie singur, unde nu trebuie să faci conversație...

Lakhy: Eu l-aş verifica... vreau să spun c-aş fi curioasă să ştiu cu cine merge tot timpul la pescuit...

Atry: Îşi închide mobilul.

Lakhy: Păi, tocmai asta-i!

Atry: Da de unde! Zoltán nu-i dintre ăia!

Lakhy: Să-mi vină numai al meu cu fracția sau cu secția... i-aş aranja eu grupul...

Clo: *(Chicotind.)* Al lui cît e de mare?

Lakhy: Ce?

Clo: Fracția.

Lakhy: *(O priveşte cu uimire. La fel şi Atry; apoi toate trei izbucnesc în rîs.)* Ce tîmpită eşti! De parcă n-ai ştii să numeri pîn' la doi...

Atry: ...eu una am încredere în el...

Lakhy: ...şi eu am încredere, dar e mai bine să fie ținuți din scurt...

Clo: ...al meu nu suportă... altfel îmi place, îşi dă atîta importanță... ordine de zi, regulament interior, reguli parlamentare... interpelări... stă întins în pat, cu ochelarii pe nas, citeşte dosare, teancuri de hîrtii... e atît de sexi... întotdeauna mă excit... un adevărat macho...

Atry: Eşti norocoasă!

Lakhy: Ei, deocamdată! Cînd l-au numit pe al meu, citeam împreună pînă dimineața... interpelări... luări de cuvînt... îşi citea spiciurile... de două, de trei ori... îi spuneam: dragule, nu mai gesticula atît... laşi impresia că nici măcar tu nu crezi în ce spui... nu te tot uita la ciorne... cam aşa ceva... dar acum!

Atry: Al meu şi acum...

Clo: ...şi are nişte emoții... nu se vede pe el, dar îi transpiră palmele... şi înainte, adică înainte de a fi numit... tot timpul deplasări, provincie, ore peste program... de fapt, avea pe cineva... credea că nu ştiu, dar ştiam... avea o gîscă brunetă… o gîsculiță proastă...

Atry: Din cînd în cînd... fiecare are...

Lakhy. Dacă-l plesneşti la timp, n-are! Atunci îşi trage coada între picioare... trebuie pus la punct încă de la început... să învețe minte!... dacă vede că nu se poate...

Clo: ...ce era să fac? Nu puteam să merg tot timpul după el!

Lakhy: Cînd mi-am dat seama... era curva aia scundă... madam Morvai... ştii!

Atry: E şi acum tot la Cabinetul Preşedintelui...

Lakhy: Atunci încă nu era acolo... era secretară cu propaganda, cu munca de agitație... sau cum naiba se numeşte acu'... şefă de campanie! Se infiltrează... peste tot... îi făcea campanie în timpul alegerilor, crezînd că-i liber locul... m-am dus la birou...

Clo: La gagică?

Lakhy: Da de unde! Cu asemenea personaje nu-i voie să vorbeşti! Pînă la urmă ar crede că reprezintă ceva! La bărbatu-meu. Intru şi-i spun: iubițelule, hotărăşte-te ce vrei

să faci! Dacă-ți trebuie curviştina asta, apoi să-ți iei şi catrafusele, o poți lua de nevastă. Te poți întoarce la bancă, să roboteşti... pentru că te termin, înțelegi, te termin... poți să fii sigur de asta!

Clo: Iar el?

Lakhy: ...a început... c-o fi, c-o păți... că el nu, el niciodată... că Doamne fereşte... dragule, în pizda mă-sii de viață, îi spun eu foarte calm, tu să nu mă crezi tîmpită! Cumpără-ți măcar atîta piele pe obraz să nu mă minți în față! De altfel, hotărăşte-te unde mergi diseară acasă!

Clo: Şi?

Lakhy: Şi ce? De atunci e linişte.

Atry: Eu am avut noroc... noi niciodată... nici măcar urmă de...

Lakhy: *(Decojeşte portocala.)* Vreți?

Clo: Nu, mersi...

Lakhy: ...pula calului! Unghia... mi s-a rupt... merg s-o tai, altfel se rupe de tot... *(Se ridică şi intră în camera ei. Linişte. Conversația dintre Atry şi Clo demarează greu.)*

Atry: ...data trecută... ce le-a spus ecologiştilor... răspunsul... ştii, la şedința comisiei... a fost interesant...

Clo: Da. *(Linişte.)*

Atry: ...cînd merge undeva... bănuiesc că-l însoțeşti... mă refer cînd merge-n provincie...

Clo: Nu. În ultima vreme nu... înainte, da... atunci, peste tot... dar acum ... *(Un gest vag. Linişte.)*

Lakhy: *(Revenind din camera ei.)* Zsófia! Unde mi-e forfecuța?
Zsófia: *(Vorbeşte din camera ei.)* Ți-o dau!
Lakhy: De atîtea ori te-am rugat...
Zsófia: *(Iese din camera ei, e gata de plecare; pe spate are un rucsac, într-o mînă ține trusa de manichiură.)* Bine, bine! Ştiu! A mea s-a tocit. (*Lakhy intră în camera ei.)* Pot găsi ceva potol în casa asta?
Atry: În camera ailaltă...
Zsófia: *(Iese, apoi revine ținînd într-o mînă un platou frumos ornat, pentru 20 de persoane; în cealaltă mînă ține o lingură. După ce face loc printre scrumiere şi pahare, pune platoul pe măsuță şi începe să înfulece.)* …mftamzto-mftamzto-mftamzto-mftamzto... era cît p-aci să crăp de foame... asta măcar se poate mînca... Rosite găteşte totul cu multă untură şi rîntaş... două milioane de calorii... nu vreau să mă îngraş ca o vacă...
Clo: Da de unde! Arăți dumnezeieşte...
Zsófia: Pentru că nu mănînc ce găteşte Rosite...
Lakhy: *(Revine.)* Aşa, bine-ți stă... înfulecă numa'... somon cu lingura... din platoul pentru douj' de persoane! Scurmă totul!
Zsófia: ...din ce-i în bucătărie nimic nu se poate mînca...
Lakhy: ...ce-am să le dau oaspeților...?
Clo: ...şi aşa trebuie început...
Lakhy: Cel puțin în primele cinci minute… să arate cumva!... cinci minute!

Editura LiterNet, 2006

Zsófia: *(Sare-n picioare, trînteşte lingura, îşi înşfacă rucsacul şi aleargă spre uşă.)* Îmi ajunge... nici o îmbucătură... de te-aş vedea înecată cu somonul tău cu tot!

Lakhy: Cum adică...? Asta nu-i normală! Am spus eu ceva…? Aşa-i tot timpul! Pentru c-a scurmat totul, pentru c-a înfulecat tocmai de la mijloc? Eu nu mai pot spune nici un cuvînt? De ce, am spus eu ceva care…? Unde-i ăla... cum îl cheamă?

Atry: Las-o, i-a fost foame... şi ce dacă...

Lakhy: Cum îl cheamă!

Clo: Pe cine?

Lakhy: Pe nenorocitu' ăla, pe chelner!

Clo: De unde să ştiu...

Lakhy: De ce nu-i atent... el ar fi trebuit... Rosite!

Atry: Crezi c-ar fi avut curaj să-i facă observație domnişoarei?

Editura LiterNet, 2006

Lakhy: Pe naiba, domnişoară! O gîscă isterică! *(Intră Rosite.)* Cum îl cheamă pe chelner?

Rosite: Rudi.

Lakhy: Am ştiut eu că aşa ceva!... Unde-i?

Rosite: În bucătărie...

Lakhy: De ce nu în cameră?! Acolo-i locul, să aibă grijă!... intră oricine... şi deja şi înfulecă!... N-are ce căuta-n bucătărie! Ăştia nu sînt în stare să trimită pe unul ca lumea! Nişte boi... trebuie să le explic… de fiecare dată... vorbesc serios! Îți stă mintea-n loc!

Rosite: ...ornează chestia aia... pelteaua din fructe sau ce naiba o fi... pune din alea, aşa, din spumă, nu ştiu cum li se spune, arată ca o ceapă tăiată în două... la fel şi ceva mărgele dulci şi colorate, ca nişte căcăreze de şoarece...

Lakhy: ...despre asta n-a fost vorba! Peltea din fructe! Şi încă mai ce?!... un rahat pe băț… *(Sună soneria. Iese.)*

Clo: De ce-i nervoasă?

Atry: Aşa-i întotdeauna.

Clo: ...e obositoare... mă refer... dacă întotdeauna...

Atry: ...exagerează totul... dar altfel e simpatică...

Clo: De unde atîta energie?!

Atry: ...numai la 100 grade poate... pentru ea totul e ori alb… ori negru... cale de mijloc nu există...

Clo: Nu mi-ar plăcea să ne duşmănim...

Atry: ...nici mie!

Editura LiterNet, 2006

Scena 5.

Intră Steve Turner. Este un bărbat înalt, bine făcut, deosebit de atrăgător şi viril. Păru-i brunet şi creț este tuns milităreşte. E îmbrăcat cu un sacou închis, pantaloni gri, cămaşă albă; cravata îi este legată lejer.

Steve: Bună seara... *(Adoptă o atitudine oficială, de militar; se opreşte în dreptul lui Atry.)* Sînt Steve Turner...
Atry: Dr. Atropos Balogh... încîntată...
Steve: *(Apoi se îndreaptă spre Clo care-l priveşte mieros.)* Sînt Steve Turner...
Clo: Dumneata eşti englez? How do you do!
Steve: Nu. American.
Clo: Oho!... atunci hello!... şi... şi... what's your country?
Steve: Statul Iowa... dar putem vorbi şi în limba maghiară.
Clo: Adică... dumneata eşti ungur?
Steve: Nu. American.
Lakhy: *(Intră în trombă; în urma ei Rosite, agitată. Lakhy se apropie de Steve, îl sărută pe obraji.)* E fiul lui Böske! Ei, ce spui de el?! El e Pisti!
Atry: Serios?!
Steve: Steve...
Rosite: Ce să aduc?
Lakhy: ...acum e aici, la Taszár... la baza NATO... doar ți-am spus!

Atry: Nu mi-ai spus! Iisuse Hristoase! Fiul lui Böske! Ocupă loc, nu sta-n picioare!
Lakhy: Whisky! Cu multă gheață!
Steve: Înseamnă că ați cunoscut-o pe mama.
Atry: Fireşte! Am locuit în aceeaşi casă...
Lakhy: Voi la parter, iar noi la doi...
Atry: ...ne-am jucat împreună în curte...
Lakhy: ...unde am căzut de pe bară...
Atry: În cap!
Lakhy: Nu-i adevărat, nu-n cap! Mi-am fracturat clavicula... *(Se aşează cu toții; Rosite iese.)*
Atry: Fiul lui Böske! Doamne ce fată frumoasă a fost! Mai bătrînă ca noi... cu cîți ani?
Lakhy: Cu doişpe...
Atry: ...cît de mult o invidiam... eu eram încă o fetiță, piele şi os, plină de coşuri… iar ea superbă... şi cum se îmbrăca... doamne…
Lakhy: ...nici nu ştiu de unde-şi procura toaletele... în vremurile alea... pantofi din piele, ciorapi de nailon...
Atry: ...cu dungă... nailon strălucitor... pantofi decupați în față... fustă strîmtă...
Lakhy: ...iar noi în trening...
Atry: ...mi-aş fi dat viața pentru nişte pantofi din ăia...
Lakhy: ...subțire ca o trestie...
Atry: ...înnebuneau după ea bărbații...
Lakhy: ...o aşteptau în fața porții...

Atry: ...iar noi o pîndeam în secret, ne holbam cum se sărută...
Lakhy: ...pe strada noastră era singura care avea rochie de seară...
Atry: ...ce vorbeşti?... strada noastră! În tot cartierul...
Lakhy: ...cînd a şters-o… am plîns o săptămînă întreagă...
Atry: ...acasă n-aveam voie să vorbim despre asta...
Lakhy: ...ne-a trimis o ilustrată... săraca mama... o arăta tuturor...
Atry: ...oficial... toată lumea se îngrozea, dar în secret... o invidiau...
Lakhy: ...a devenit oaia neagră a familiei...
Atry: ...ştii ceva? Bine a făcut c-a plecat! Acolo, totuşi e altceva...
Lakhy: ...dar nici noi nu ne putem plînge...
Atry: Bine, acum nu... dar pînă am ajuns aici...
Lakhy: ...e adevărat, dar nici atunci...
Clo: *(Se înfruptă distrată din platoul cu somon, apoi îşi linge degetele.)* ...din care parte a statului Iowa?
Steve: Keystone... vă este cunoscut?
Clo: Nu...
Atry: ...şi, cum e?
Steve: Mulțumesc, excelent.
Atry: Nu dumneata... Böske! ... adică mama dumitale!
Steve: Bine... acum mai bine... a intrat un camion în maşina ei... din spate...
Atry: Iisuse Hristoase!
Steve: ...dar a scăpat cu viață...

Lakhy: ...fractură de bazin, mînă, coaste... am crezut că mor de nervi...
Clo: Am fost în America... la Chicago... în altă parte, nu...
Atry: Şi nu mi-ai spus nimic! Vezi cum eşti?!
Lakhy: Am crezut că ți-am spus... am vrut, dar am uitat...
Atry: ...dumneata vorbeşti perfect ungureşte...
Steve: Mama a ținut mult la asta... acasă numai ungureşte... şi mama tatălui meu a fost tot unguroaică... niciodată n-a învățat ca lumea englezeşte...
Lakhy: ...s-au cunoscut la o recepție a emigrației maghiare. Mă refer la Böske şi la soțul ei.
Atry: Fireşte, te-au trimis aici... pentru că atît de bine...
Steve: ...da... cred că da, a contat şi asta...
Atry: ...şi... acum eşti translator?
Steve: Evident, dacă-i nevoie, dar nu cu asta mă ocup.
Lakhy: Translator, ce să-ți spun!? Colonel!
Clo: Serios!?
Lakhy: Dacă-ți spun! *(Se uită la Steve de parcă acesta ar fi Chuck Norris.)*
Steve: M-au numit acum un an...
Atry: ...înseamnă că... de... carieră...
Steve: Da. Tata are un salon de maşini... deşi mai degrabă e vorba de un morman de hîrburi... facultatea costă mult, n-ar fi avut bani... dar, de altfel... am vrut cu tot dinadinsul să devin pilot... douj' de ani la forțele aeriene...

Clo: Air-Force! Dumnezeiesc! *(Ciuguleşte din platoul cu somon, ridică grațios cîte o felie, o înghite zgomotos, apoi îşi linge degetele. Lakhy o străfulgeră din priviri. Intră Rosite, în urma ei Rudi, care aduce o tavă cu pahare şi o sticlă de whisky.)*

Atry: Avioane de vînătoare?

Steve: Printre altele...

Atry: ...şi... ai participat la tot felul de...

Steve: Da... dar... ştiți, nu-i chiar aşa...

Lakhy: Rosite! Adu farfurii şi furculițe! Şi şervețele!... Chelner, pune tava aici! *(Rudi aşează tava pe măsuță.)*

Steve: ...într-un aparat mic, la o înălțime de patru mii de metri... cu mult peste viteza sunetului... omul vede altfel... *(Rudi toarnă în pahare.)*

Clo: Mie doar un strop! Eu nu beau...

Atry: Bine… dar un mort e… oricum un mort… chiar dacă-l privim de la o înălțime de zece mii de metri. *(Cîteva secunde de linişte penibilă.)*

Lakhy: Ți-am arătat fotografiile?

Atry: Nu.

Lakhy: Ce tîmpită sînt... am vrut numai... *(Aleargă sprintenă în camera ei.)*

Clo: *(Se-nfruptă mai departe din platoul cu somon; rîgîie, îşi linge degetele.)* Iowa... acolo deja e prerie, nu?

Steve: Mijlocul mijlocului... cît vezi cu ochii, doar porumb... nu creşte nimic altceva... doar porumb... nu-i bun pămîntul...

Clo: Nici un cowboy, nici un indian?

Steve: Sînt... sînt cowboy... crescători de animale... aşa li se spune pe ungureşte, nu? Indieni, peste tot... adică... descendenții acestora... la urma urmei, America, e America...

Lakhy: *(Intră vijelios; ține în mînă o cutie de pantofi. Caută un loc pe masă, dar între platou şi tava cu whisky nu găseşte. Merge în planul secund al scenei, spre garnitura de mobilă modernă. Deşartă conținutul cutiei pe măsuța cu schelet din aluminiu şi tăblia din sticlă. Atry merge lîngă ea. Clo se aşează comod într-un fotoliu, îşi pune platoul pe genunchi şi înfulecă în mod sistematic felii de somon. Apoi, tot sistematic, îşi linge degetele. Steve rămîne în picioare, îndreptîndu-şi atenția cînd spre Clo, cînd spre Atry şi Lakhy.)* ...aici sînt toate...

Atry: ...tu, dar de ce nu mi le-ai arătat?!

Lakhy: Ți le-am arătat!

Atry: Dacă-ți spun că nu!

Lakhy: ...atunci… am vrut numai! Mi s-a alterat creierul, e ca un pişat de...

Clo: ...odată am să merg pentru o juma' de an şi voi cutreiera totul...

Steve: O jumătate de an e puțin. Ştiți, e o țară mare...

Lakhy: ...asta-i casa lor... asta, aici, e Böske... şi soțul ei... uite, iarăşi casa lor...

Atry: Ciudat, ce acoperiş teşit...

Clo: ...atunci, pentru un an...

Lakhy: Acolo aşa-i moda... acoperişuri teşite... Pisti cu nevastă-sa... copiii...

Atry: Cîți are?

Lakhy: Trei... doi băieți şi o fată... grădina... cîinele... aici, împreună cu Böske...

Clo: ...închiriez o maşină... şi valea... peste tot... unde se fac filmele... Marile Lacuri... Arizona, California, Texas... Las Vegas... peste tot... dumneata ai umblat pe acolo?

Lakhy: ...iar aici, în California...

Atry: ...văd că… şi Böske s-a îngrăşat...

Steve: Am umblat... desigur, nu peste tot, dar mai am timp...

Lakhy: ...i-a plăcut întotdeauna să mănînce... tăiței cu cartofi, tăiței cu varză... adora toate astea... şi supa de usturoi, cu multă fidea... sigur, acolo se mănîncă altceva, dar cred că şi-a gătit acasă şi din astea, dacă o fi poftit... dar cu toate astea arată bine, nu-i aşa?

Atry: Cu toate astea...

Clo: ...sau pentru doi ani... aş putea să şi muncesc undeva, apoi aş închiria o maşină... aş cheltui toți banii pe călătorii...

Steve: Nu-i uşor să găseşti de lucru... iar munca pe care o pot face şi străinii, e prost plătită...

Clo: ...nu m-am gîndit să fiu vînzătoare într-un magazin... aş îngriji, să spunem, vreun plod într-o colonie ungurească...

Steve: ...familia ce părere are?

Clo: Familia! Să nu vorbim despre asta! Am un soț... asta nu-i familie!

Steve: ...şi asta contează...

Clo: Contează, desigur. Acum, că a fost numit... toată lumea numai despre el vorbeşte... înainte, cînd situația era încă nesigură... dar între timp parcă a

înnebunit... nici atunci nu se putea discuta despre altceva, numai despre el, despre problemele din sînul partidului, cine-i pune strîmbe, cine-l trădează... sau cine o să-l trădeze... se trezea noaptea plîngînd...

Lakhy: ...uite cîinele... un labrador...

Atry: ...ăla care are pielițe între degete?

Lakhy: Ce ştiu eu?! E negru...

Clo: ...cu Laci... cu prim-ministrul, ştii... au fost colegi de facultate... e adevărat… nu colegi de an... dar de facultate… mai mare cu un an... sau mai mic... nu mai ştiu...

Steve: ...asta contează peste tot...

Clo: Contează, fireşte! Nemaivorbind că au fost şi buni prieteni... chefuri… pipițe… ce mai… totuşi, ani la rînd... nimic... abia acum l-a numit, în sfîrşit... a devenit unul dintre consilierii lui personali... o funcție confidențială... la început a fost încîntat... apoi... s-a obişnuit repede... acum vede numai partea negativă a lucrurilor... şi... al dracu', e vorba de o sumă imensă... *(Lakhy şi Atry sînt din ce în ce mai atente la ce spune Clo.)*

Steve: ...serios!?...

Clo: ...trebuie să se facă nițică ordine... el e responsabilul... ştii… presa l-a luat pe Laci în vizor... opoziția e căcăcioasă... caută nod în papură... cum că unde s-au topit paralele, alea multe... milioane, miliarde... iar oamenii, dacă aud mult timp despre toate astea, devin suspicioşi... poate că totuşi ceva-i adevărat...

Steve: ...fireşte, nu-i adevărat...

Clo: Nu-i totuna? Chiar dacă-i adevărat! E prim-ministru... atunci de ce nu-l lasă lumea în pace?

Steve: ...iar bărbatul dumitale e cel care...

Clo: El. Adică, nu... oficial, nu... mă refer la fişa postului... oficial este doar şef de cabinet... frecție la un picior de lemn! Totuşi... şi asta-i ceva, desigur, nu cît ar trebui... E curvar, e tot ce vrei... dar e mobilat la etaj... cu toate astea i s-a aruncat doar un oscior... Cabinet Interior! Bună glumă!... l-au numit ca să aibă naibii şi el o funcție....

Steve: ...aş fi bucuros să-l cunosc...

Clo: ...nu-i o figură cine ştie ce... cu toate că dacă mă gîndesc bine... e simpatic... dar acum nu se poate... nu vine... dacă se prăbuşeşte şandramaua... trebuie să fie şi el prezent... iar de data asta se prăbuşeşte... deja de două zile se consultă cu Laci... *(E agitată, e derutată; Lakhy şi Atry merg lîngă ea şi o înconjoară.)*

Lakhy: ...adică, nu-i la şedință de grup...?

Clo: ...mi-a atras atenția, nimănui... nu pentru că... eu întotdeauna, totul... doar ştiți... dar acum m-a rugat în mod special să nu-mi umble gura... nimănui...

Atry: ...ia să auzim noi frumuşel, rînd pe rînd… ce-i cu toată reuniunea asta de la miezul nopții?

Clo: ...pînă mîine trebuie să fie întocmită lista...

Lakhy: Ce fel de listă?

Clo: Cum ce fel de?! Păi lista!... cu cei care primesc un şut în cur... pardon... vor fi restructurați sau reorientați... vor fi puşi în malaxor... sau naiba ştie unde...

Atry: ...criteriile?
Clo: Nu le ştiu... nu există...
Lakhy: Trebuie să existe!
Clo: Nimic concret...
Atry: Altfel spus, cel care n-are o mutră simpatică... zboară.
Clo: Nu-i chiar atît de simplu! O să facă... totuşi... o selecție... nu se poate chiar aşa...
Atry: De ce nu s-ar putea?
Clo: ...ăsta-i motivul pentru care au pus pe tapet afacerea cu betonul de la Hajdúszoboszló... sînt mulți în afacerea asta... iar cei care nu sînt… nu pot dovedi... aşa că se simplifică lucrurile... dacă vor să se lepede de cineva, ăla-i implicat, cel care rămîne, nu-i implicat... înțelegeți!?
Atry: Metodele obişnuite!
Lakhy: Am ştiut! Atît de bine am ştiut!...
Atry: ...circ pe cinste... scandalurile vor distrage atenția...
Clo: ...există pretexte...
Lakhy: la stați nițel! Zsiga a scris cîteva scrisori... trebuie să fie pe aici pe undeva... îi atrăgea atenția premierului.... în mod insistent, în scris... e-n regulă, n-a primit răspuns... sau a primit... nu mai ştiu... dar el l-a atenționat la timp cum că afacerea cu betonul pute... pute rău de tot... de parcă ar fi avut o presimțire... pînă şi pe ministrul de interne... n-a dormit două nopți la rînd... s-a plimbat în sus şi-n jos, cît e casa de mare... ca o băşină-n izmene... n-am dormit nici eu... sigur, a corectat fiecare cuvînt de cel puțin şaizeci de ori... să fie cît mai exact...
Clo: Reclamații? La ce-s bune?!

Lakhy: Nu-i vorba de reclamații! Au fost scrisori amicale... la urma urmei e şi el responsabil... e obligat... dacă ar fi reuşit să intre la el... atunci, personal, dar n-a reuşit... a încercat de mai multe ori, dar n-a avut timp de el... mereu inaugura ceva… trebuia să împartă premii, să primească pe cineva... sau el era primit de către cineva... sau a călătorit... cam aşa ceva...

Atry: ...în ziua de azi nu se mai poartă reclamațiile. Au trecut timpurile alea...

Clo: ...nu m-am gîndit la reclamații... nici vorbă…

Lakhy: ...ştiu, fata mea, ştiu că nu... *(Merge spre masa de birou şi constată cu uimire că este goală.)* Iisuse Hristoase! Rosite!... doar nu le-o fi aruncat vaca asta! Rosite! Fac infarct dacă le-a aruncat... Rosite!

Rosite: *(Intră; ține în mîini o tavă cu cupe de şampanie.)* ...am adus şampania...
Lakhy: Unde le-ai pus?
Rosite: Ce?
Lakhy: Hîrtiile care erau pe masă.
Rosite: N-a fost nimic acolo...
Lakhy: Cum să nu fie! A fost plină masa...
Rosite: Numai gunoi... hîrtii... toate vechi...
Lakhy: Unde-s?!
Rosite: Mi-ați spus să dispară totul....
Atry: Doar nu...?
Lakhy: Unde-s hîrtiile?!
Rosite: Le-am pus în saci şi le-am aruncat în tomberon.
Lakhy: Pune naibii jos pişatu' ăla! Vino!
Atry: E vorba de scrisorile ACELEA?
Lakhy: Da! Ia priviți… aşa arată un animal!... Mişcă-te! Aducem sus sacii!... Rosite! *(O trage după ea pe Rosite; aceasta aproape că scapă din mînă tava cu cupele de şampanie. Atry se grăbeşte s-o ajute pe Lakhy; cele două femei şi Rosite ies. Cîteva secunde de linişte penibilă.)*

Scena 6.

Steve: Doamnă, vă pot servi cu şampanie?
Clo: Să vină!
Steve: *(Pune tava în fața lui Clo, ridică două pahare, îi întinde unul.)* Sînt multe lucruri pe care nu le înțeleg...
Clo: Nici eu... dar... e clar că se cacă pe ele...
Steve: De ce?
Clo: ...poate că tocmai bărbații lor o să fie pe lista aia... doar ştii... dacă vrei cu orice preț să învinuieşti pe cineva...
Steve: ...adică, bărbatul dumitale reprezintă adevărata putere... *(Ciocnesc, beau.)*
Clo: Da de unde!... el e un animal impotent! S-a cățărat pînă în fotoliul Cabinetului primului-ministru... există doar pînă cînd are Laci nevoie de el... cînd nu... după ce s-au folosit de el, după ce l-au secat... gata, înapoi, la şmotru...
Steve: ...dumneata ai o viziune cît se poate de rațională... eşti o femeie deşteaptă...
Clo: *(Rîde în hohote şi se ghemuieşte adînc în fotoliu.)* Fă-mi publicitate!... eu şi deşteptăciunea... ce să-ți spun! Nu mă pot plînge, frumoasă sînt... dar deşteaptă… toată lumea mă consideră o gîscă proastă... în primul rînd bărbatu-meu...
Steve: ...am crezut că...
Clo: Da de unde! Tocmai eram pe punctul de a divorța... dar taman atunci l-au numit în funcția asta... aşa că... s-a amînat totul... cel puțin pentru un timp... i-ar fi stricat imaginea... un divorț e întotdeauna o temă de senzație... presa l-ar fi luat în vizor... aşa că... trebuie să rămînem împreună pînă e-n vîrf... nu-i pot face figura...

Steve: Între timp se mai pot rezolva problemele...

Clo: Nici vorbă! Ce să se rezolve?!? Sînt sătulă de el. Are o duzină de curve. Nu una... mai multe... le schimbă mereu... din toate soiurile... de la curva cu călcîiele crăpate, pînă la curva care face trotuarul... toate soiurile... curvă de elită, cu apartament în buricul tîrgului... curvă intelectuală, doctă în economie... pînă la secretară... care ca să nu se plictisească... a devenit curva lui... le încalecă pe toate care intră în biroul lui şi care au o gaură între picioare... drept replică, nici eu nu sînt uşă de biserică... cum îşi imaginează?! Merge la vînătoare, la golf, nu mă ia niciodată cu el... ce ştiu eu cu cine se fute... dacă tu aşa, atunci şi eu aşa... are impresia că-s jucăria lui? Pentru asta ar fi trebuit să se trezească mai devreme... *(Bea dintr-o înghiţitură şampania.)* Aşa că... acum nu mai divorţăm! Nu vreau ca tocmai eu să-l îngrop în beton... dar nu-l las să facă din mine o paiaţă... aşa ceva nu accept...

Steve: ...dintr-o femeie atît de frumoasă...

Clo: ...desigur, cînd trebuie să iasă în societate… atunci sînt bună... las' să curgă balele pulelor bătrîne care stau la dreapta nevestelor cu curu' gras... fostă secretară, acum nevastă de ministru, fostă tovarăşă învăţătoare, acum nevastă de secretar de stat... odinioară era la modă nevasta rusoaică... era o temelie bună pentru carieră... divorţ, nici vorbă, nu permitea disciplina de partid... acum e la modă burghezoaica ingenuă... dar divorţul nu se acceptă nici acum... în ţara Sfîntului Ştefan... Coroană, Sfînta Dreaptă... ce-ţi imaginezi?! *(Steve rîde înecîndu-se; Clo îşi întinde mîna, Steve îi oferă încă o cupă de şampanie pe care Clo o goleşte dintr-o înghiţitură.)*

Editura LiterNet, 2006

Steve: Ce să mai spun... eşti o figură pe cinste!... a meritat să vin pentru dumneata în Europa... *(Din vestibul se aud zgomote. Au sosit Lakhy, Atry şi Rosite. Fiecare dintre ele tîrăşte cîte doi saci negri, din nailon. Sacii sînt burduşiți.)*

Lakhy: ...precis n-au fost mai mulți?

Rosite: Precis...

Atry: Unde-i deşertăm?

Lakhy: ...pe parchet...

Atry: ...parcă totuşi... nu pe parchet!

Lakhy: Atunci, unde?

Rosite: ...şi dacă pe terasă?

Atry: Acolo vor ieşi oaspeții...

Clo: Poate că sînt la suprafață...

Steve: ...dacă vă pot ajuta la ceva...

Lakhy: Nu poți... rezolvăm noi... *(Se aude soneria.)* La naiba... toți sînt punctuali cînd e vorba de haleală... în spatele mesei de birou... acolo nu se uită nimeni...

Steve: ...poate după ce vor pleca...

Lakhy: E prea tîrziu... o să înceapă să se bețivească... nu-i mai clinteşti nici cu tunu'... nu le dau cafea ca lumea, numai o poşircă... să nu se trezească... să nu rămînă chiar pînă-n zori...

Atry: Totuşi, mie poți să-mi dai...

Lakhy: Cu tine e altceva! Ție îți dau din cafeaua noastră... *(Trage sacii în dosul mesei de birou. La fel procedează Atry şi Rosite. Steve şi Clo dau o mînă de ajutor.)*

Editura LiterNet, 2006

Scena 7.

Soseşte Viteazul Nándor Szávay de Száva; în mîinile-i tremurînde ține un buchet de trandafiri ofiliți. Bătrînul domn e îmbrăcat cu pantaloni negri, cămaşă albă, manta cu găitane. La gît are o cravată îngustă, cu ciucuri aurii. E nițel surd, din cauza asta vorbeşte tare.

Szávay: Domnul să-i binecuvînteze pe stăpînii casei!
Lakhy: Bună ziua, nenea Nándi!
Szávay: Illustrissimă, primeşte cu drag acest modest...
Lakhy: Mulțumesc... dar nu trebuia...
Szávay: Poftim?
Lakhy: Nu trebuia!
Szávay: Da de unde!... Pe mine m-au învățat ce-nseamnă politețea... ce buchet încîntător de dame... am onoarea să mă prezint... Viteazul Nándor Szávay de Száva...
Clo: *(Sărută obrajii bătrînului.)* Te sărut, nenea Nándi!
Szávay: Mă onorați...
Clo: Nenea Nándi, nu mă mai recunoşti?
Szávay: Sincer să fiu, mă rog frumos...
Clo: Duminica trecută! La cercetaşi...
Szávay: Cercetaşi?
Clo: La inaugurarea unui nou detaşament de cercetaşi!

Szávay: Da... da... sărut mînuşiţele... matale eşti... aia cu care...
Clo: Păi sigur! Nu-ți aminteşti? Am coborît împreună de pe deal...
Szávay: Mi-amintesc! Mi-amintesc totul!
Clo: Țuică de prune în sticlă plată...
Szávay: Eu am făcut țuica aia... prune bistriţene, veritabile... curată ca lacrima... e bună pentru inimă... medicul mi-a recomandat-o... întotdeauna am la mine cîte o sticlă... bistriţene! Asta-i! *(Caută sticla în buzunarele hainei.)* ... e în haina ailaltă...
Clo: Ne-am îmbătat criță... nu?
Szávay: Da de unde! Eram doar bine dispuşi! O damă niciodată nu se-mbată, am onoarea...
Clo: Sigur că nu... numai ca nişte porci! Am cîntat tot timpul... răsuna tot dealul...
Szávay: *(Stă în poziție de drepți şi cîntă cu o voce stridentă*[*]*.)*
Lakhy: *(Încearcă să-l oprească, dar nu reuşeşte; bătrînul e încăpățînat, cîntă mai departe.)* Nenea Nándi, n-ai vrea... eventual să...
Szávay: *(Cîntă inclusiv refrenul.)*
Atry: *(Ridică o cupă de şampanie; urlă.)* Mai bine să bem un pahar, nenea Nándi...
Szávay: Îl ştiu… pe mine m-au învățat! Fiecare ungur trebuie să ştie cîntecul ăsta!... Cum ați fost voi educați, dacă nici pe ăsta?!... Imnul secuilor? Nici pe ăla? Atunci ce?
Atry: Şampanie!

---

[*]). *Un vechi cîntec iredentist în care este vorba despre Cetatea de la Krasna-Horka din Slovacia, cetatea preferată a lui Horthy; autoarea propune ca acest text să fie cîntat în lb. maghiară – nota trad.*

Szávay: Drăguțo... am onoarea, doar ştii, singur... numai boul...
Lakhy: Bem şi noi... bine ai venit!
Szávay: Să ne dea Dumnezeu sănătate! *(Ridică fiecare cîte o cupă de şampanie care-i golită dintr-o înghițitură.)* ... e foarte importantă, am onoarea! Educația tineretului! Da! Da! Ducă-se naibii formațiile de rock... droguri, alcool... noi, cercetaşii, am învățat... morala, crezul, patria... acolo-i puterea... dacă n-aş fi fost educat în spiritul ăsta, de mult n-aş mai trăi... tineretul trebuie călit... sport! Înot, canotaj, alergări! Pe mine, am onoarea, la cotul Donului... *(Atry îl conduce spre ieşire.)*
Atry: Vino frumuşel, trebuie să mănînci ceva...
Szávay: Poftim?
Atry: Să mănînci!
Szávay: Nu mănînc peşte!
Atry: Este şi altceva... carne... ouă... şuncă... prăjituri...
Szávay: Peşte, niciodată!
Atry: ...ouă cazinou...
Szávay: Nu pot suporta peştele... nici măcar mirosul... tabere... multe tabere... aşa ceva le trebuie copiilor... noi am învățat totul... să facem focul, să legăm noduri... noduri speciale... în fiecare zi cîte o faptă bună... ştii... noaptea stăteam de planton... deşteptarea cu goarnă... ra-ta-ta-ta!... ra-ta-ta-ta!... Afară din pat! Spălat cu apă rece... *(Atry iese cu Szávay. Lakhy îi face un semn Rositei, aceasta îi însoțeşte.)*
Lakhy: *(Merge îndărătul mesei de birou şi începe să cotrobăiască din nou prin saci.)* Totuşi... m-aş fi aşteptat să-mi sufli măcar o vorbă!...

Clo: Nu mi-a trecut prin minte... de altfel, ştii în ce relații sîntem... nu-mi spune nimic... doar aşa, jumătăți de cuvinte... pur şi simplu am uitat... voi şi aşa nu intrați în discuție...

Lakhy: De unde ştii?... ăştia sînt în stare să-l radă pe oricare... în asemenea situații nimic nu mai contează... nemaivorbind de faptul că... oricui i se poate lega o tinichea de coadă ... Rosite! De ce dracu' o mai țin pe vaca asta?! *(Intră Atry.)*

Atry: S-a găsit?

Lakhy: Nu.

Atry: ...deşartă sacii...

Lakhy: Mereu vine cîte cineva... las', continuăm după ce-şi cară mațele pline...

Atry: Acu' sînt mai importante scrisorile...

Lakhy: Nu se poate în casa asta de nebuni... *(Sună soneria.)* ...vezi, ți-am spus eu... trebuie să deschid uşa...

Atry: Cum arătau?

Lakhy: ...ce ştiu eu?!... scrisoare... scrisori... coli albe... text bătut la maşină, antet... antetul Parlamentului... de cînd l-au numit… foloseşte numai hîrtie cu antet... n-ai să le găseşti... *(Iese; Atry scotoceşte în saci.)*

Atry: Poate, totuşi...

Clo: N-are rost să mai cauți... chiar dacă există... n-au nici o importanță... e hotărît dinainte cîți trebuie să... dar ai voştri sînt beton, n-au probleme... nu mi-a trecut prin cap... n-am crezut că-i atît de important pentru voi...

Atry: Trebuie să fim vigilente... cînd e vorba de parale... nu mai contează prietenia... nimic... aşa-i şi cu al tău... oricînd poate primi un şut în cur...

Clo: Să dea Dumnezeu!... măcar îl pot părăsi... dacă ai ştii cît îs de sătulă de el... *(De afară se aud saluturi convenționale, rostite strident. Intră Rosite, adună cupele de şampanie.)*

Atry: Cine a mai venit?

Rosite: Gitta cu o femeie.

Clo: Cum arată?

Rosite: Scundă, grasă, cenuşie...

Atry: E Mimi! Numai asta mai lipsea!

Clo: Cine-i Mimi?

Atry: Bărbat-su e ministrul secretar de stat la ştiință şi artă...

Clo: Atunci, o ştiu!

Atry: ...o curvă împuțită... de elită... îți jur... mă trec fiorii cînd o văd... e amabilă, mironosiță... ipocrită ca o viperă... se uită... îşi roteşte capul, zîmbeşte... iar între timp stă la pîndă... e gata oricînd să te muşte...

Clo: Hai să mergem la ele... să scăpăm cît mai repede... *(Ies. Rosite adună paharele, cupele de şampanie. În cîteva dintre ele a mai rămas ceva băutură; le goleşte dintr-o înghițitură, apoi iese şi ea.)*

Editura LiterNet, 2006

Scena 8.

După o oră şi jumătate. De afară se aude o muzică difuză – o melodie americană, din anii '60, eventual Frank Sinatra –, sporovăială, chicotelile unui grup mai mare de oaspeți. În cameră ard două lămpi mici: pe masa de birou, o lampă de birou; cealaltă este o aplică aşezată lîngă oglindă. Lampa mare, cu picior, aşezată lîngă fotoliile şi canapeaua din piele, nu-i aprinsă. Intră Steve, priveşte nedumerit de jur-împrejur, apoi se aşează într-un fotoliu din piele. Îşi aprinde o țigară şi fumează satisfăcut. Cîteva secunde de linişte. Intră Atry, se opreşte în mijlocul camerei; aşteaptă pe cineva. Intră şi Lakhy; închide repede uşa după ea. Nici una dintre ele nu-l observă pe Steve.

Lakhy: Abia am scăpat de Szávay.
Atry: Pînă unde a ajuns?
Lakhy: Acum ocupă Ardealul.
Atry: Ai vorbit cu al tău?
Lakhy: Nu... şi-a închis mobilul. Tu?
Atry: ...nu-mi spune nimic.
Lakhy: Cum nu-ți spune nimic?
Atry: Nu-i singur... sau poate că nenorocirea-i prea mare... are o voce destul de isterică...
Lakhy: Ar trebui s-o sunăm pe Zsuzsi.
Atry: Pe care?

Lakhy: Pe Zsuzsi Lénard... ea întotdeauna… totul...

Atry: Cleveteşte, ştii cum e. Şi data trecută era cît p-aci... dacă nu-s suficient de vigilentă... s-ar fi declanşat scandalul... are diaree la gură...

Lakhy: Tocmai de aia! Nu trebuie să-i spunem nimic... numai s-o întrebăm de ce n-a venit… e o atmosfera atît de plăcută… sau cam aşa ceva... dacă ştie ceva, n-o să se abțină, o să spună totul... totuşi, să nu uităm... au venit numai nevestele... bărbații au găsit motive... fiecare... acest lucru tre' să însemne ceva... nu?

Atry: Bine, atunci sună...

Clo: *(Intră şi închide repede uşa în urma ei; ține în mînă telefonul mobil. Formează un număr, ascultă, îl închide. Se mişcă împleticit, dar cînd vorbeşte nu se vede că-i beată.)* ...'tu-l în cur.. nenorocitu'!

Atry: Nu vrea să răspundă?

Clo: *(Abia acum le observă pe celelalte două femei. După o secundă de confuzie, continuă cu dezinvoltură.)* Vorbeşte cu altcineva. Încerc deja de o juma' de oră... m-am închis în closet... din altă parte nu pot... în linişte...

Lakhy: ...e singurul loc liniştit... aş fi fericită să mă pot muta definitiv acolo...

Clo: ...jos pălăria ce frumos ați amenajat... faianță nouă, marmură...

Lakhy: Era obligatoriu... nu se putea cu o baie dărăpănată...

Clo: ...şi cada!...

Lakhy: Olandeză...

Clo: ...şi robinetele, iar bideul...

Lakhy: ...n-am vrut, dar meşterul mi-a spus că toți au... acum e la modă bideul... e şic...

Clo: E mult mai comod... *(Un gest semnificativ.)* …ştii...

Lakhy: Doar nu-ți imaginezi că-n ăla o să... *(Un gest semnificativ.)* ...acolo-i cada, dacă vreau...

Clo: Atunci la ce-l foloseşti?

Lakhy: Îmi pun la înmuiat ciorapii...

Clo: Deşi e dumnezeiesc... încearcă numai. *(Clo formează un număr pe mobil, ascultă, închide.)* ...încă n-a terminat... *(Sună telefonul din cameră, Lakhy ridică receptorul.)*

Lakhy: Eu sînt... o, ciao iubito! Nu... oaspeți... nu mă deranjezi! ...spune!... ştiu... e acolo şi Zsiga... nimic, cele obişnuite... Ce s-a anunțat?... Nu, nici un fel de scandal... da de unde!... circul de rigoare... liniştește-te, ştii, Zsiga niciodată, în nimic... mulțumesc... pa, pa... *(Pune receptorul în furcă.)* S-a anunțat la telejurnal...

Atry: Ce?

Lakhy: Că s-au reunit... că epurare… că verificări la sînge… că schimbări din funcții...

Atry: Concret?

Lakhy: Nimic. De unde naiba scot toate astea!... leprele... nişte hiene! La mina de cărbune cu toate scursorile! Presă independentă! Ce să spun?! Mestecă rahatul! Dreptul la libera exprimare! Asta! *(Un gest semnificativ.)* Cineva trădează, le serveşte informații!

Clo: Ce ar fi dacă...

Lakhy: Taci! Dacă ne spuneai la timp... dacă nu ne-ai fi ascuns că...!

Clo: Să nu începi din nou... cum că eu sînt de vină! Numai asta nu!

Lakhy: ...am crezut că ne-am înțeles… cea care aude mai repede orice...
Clo: Aşa ceva-n ziua de azi...
Lakhy: Eu te-am avertizat cînd a fost vorba de scandalul cu acțiunile... ți-am spus la timp! Ca atare… ați şi scăpat, deşi al tău a fost băgat pînă peste cap!
Atry: Nu vă certați...
Lakhy: ...am crezut în tine... dar eşti o împuțită! Înțelegi? O împuțită!
Clo: *(Porneşte spre vestibul.)* Mă duc acasă!...
Lakhy: Rămîi aici! E deja prea tîrziu s-o ştergi!
Clo: Nu eu sînt prim-ministru! Nu eu sînt aia care vreau să dau şuturi în cur tuturor...
Lakhy: ...dar ai ascuns că!... *(Se deschide uşa, intră Szávay. E amețit, dar nu-i beat complet.)*
Szávay: Aha, va să zică aşa! Aici vă ascundeți! Degeaba… femeile! Au secrete... şi gazela asta superbă... Gitta... îi fac curte, iar drept răspuns... iese în antreu să telefoneze!
Atry: Chiar aşa?
Szávay: Iată de ce urăsc telefonul mobil... la ora asta nimic nu poate fi chiar atît de important...
Lakhy: ...şi... cu cine a vorbit, n-ai auzit, nenea Nándi?
Szávay: Un adevărat gentleman nu trage cu urechea... de altfel sînt surd de urechea stîngă.
Atry: A vorbit mai intim sau oficial?!
Szávay: Intim. I-a spus... ursulețul meu drag... dragul meu ursuleț Panda...

Lakhy: Atunci... rahat... cu amantul...
Szávay: ...şi că săptămîna viitoare pleacă în deplasare idiotul ăla bătrîn...
Atry: ...adică soțul... sau fostul soț... naiba o mai ştie
Szávay: Doamnelor… veniți aici… fără voi... viața n-are nici un rost...
Lakhy: ...stăm de vorbă! E important! Mai tîrziu, nenea Nándi!
Szávay: Nix mai tîrziu! Acum! *(Le prinde pe Lakhy şi pe Atry de braț; le trage după el şi iese)*

Scena 9.

Clo se îndreaptă spre fotoliu, îl observă pe Steve; se aşează în braţele lui, îl mîngîie, plînge în hohote.

Clo: Steve... Steve...
Steve: E simpatic bătrînul ăsta...
Clo: Steve... scoate-mă de aici...
Steve: *(E derutat; încearcă să scape de Clo.)* Ţi s-a urcat niţel băutura la cap...
Clo: ...du-mă cu tine în America...
Steve: ...am nevastă...
Clo: Nu mă interesează! Nu vreau să mă mărit cu tine… vreau doar să plec de aici... sînt atît de sătulă... curvele astea bătrîne! Eu sînt de vină pentru tot... dacă le atrag atenţia, sînt o piază rea... se uită la mine de parcă...
Steve: ...linişteşte-te...
Clo: ...de parcă... nu mai suport... eliberează-mă de aici...
Steve: Nici acolo nu-i mai uşor... de aici, de la distanţă… e altceva... dar dacă ai trăi acolo... e la fel... numai că acolo, problemele sînt altele...
Clo: Steve... Steve... vreau să plec... acolo, cel puţin mă vor considera om... acolo voi fi cetăţean... o personalitate... aici sînt un nimic... o vită bună de înfulecat... pentru consumul populaţiei... cît timp merge căruţa... nu se cacă nimeni peste mine-n public... dar dacă se duce dracu' şandramaua... am încercat tot ce-i

posibil, crede-mă... am încercat totul... am vrut să corespund... cel mai bun cetățean... cel mai bun copil... cea mai bună nevastă... cea mai bună amantă...

Steve: ...nemaivorbind că-i o țară mult mai mare... acolo vei fi mereu o străină... eu… deja nu… eu acolo m-am născut, dar mama... încă şi acum ...

Clo: ...totuşi...e altceva... măcar ştiu că mă desconsideră pentru că-s o venetică... au tot dreptul... din moment ce sînt o venetică... dar eu m-am născut aici... la fel şi părinții mei... bunicii, străbunicii, stră-străbunicii... cu toate astea... ei îşi umilesc pînă şi mercenarii... pentru că sînt doar mercenari... iar eu pe deasupra nu sînt decît o nevastă... o nimica necesară... pentru bărbatu-meu… doar o păpuşă-manechin... pe care o dezbracă şi-o îmbracă... cu care se poate lăuda... pentru părinții mei… doar un copil... care trebuie îngrijit... iar pentru cei de aici... doar un izvor de informații...

Steve: ...peste tot e aşa...

Clo: ...sînt umilită la ghişeul oricărei instituții… doar pentru simplul fapt că sînt numai o clientă oarecare… controlorul din metrou îşi permite să mă ia peste picior… doar pentru simplul fapt că sînt numai o călătoare oarecare... femeia de la WC-ul public mă priveşte cu superioritate şi-şi bate joc de mine… doar pentru simplul fapt că numai ea poate să-mi dea hîrtie igienică... nu mai suport...

Steve: ...nu vrei să te aşezi?...

Clo: Steve... Steve...

Steve: ...sau ai dori să bei ceva...?

Clo: ...doar vezi bine că sînt ca o sugativă... beau... cît o cămilă... cît un pelican...

dacă o țin tot aşa… voi fi un animal alcoolic... în fiecare seară cîte o juma' de sticlă de coniac... ca să pot adormi... dar deja şi asta-i prea puțin... o, Steve...Steve... *(Steve mîngîie cu tandrețe umerii lui Clo, care începe să dea semne de oboseală.)*

Steve: ...vezi... începi deja să te linişteşti...

Clo: ...am avut cel puțin douăzeci de locuri de muncă... educatoare, florărească, secretară... un salon de cosmetică pentru cîini, fotomodel... cîțiva ani am crezut pînă şi-n Dumnezeu... m-am înscris într-o sectă budistă... dar numai pentru o săptămînă... trebuia să mă scol dimineața foarte devreme, să spun o mulțime de rugăciuni... am fost vegetariană... acolo l-am cunoscut pe bărbatu-meu... la o prezentare de preparate culinare... de fapt, nici nu este un vegetarian adevărat, acasă se-ndoapă cu şuncă... iar în pat e o mare nulitate... ştii cît timp îmi trebuie pînă i-o scol?... ştii tu treaba asta?... cu atîta energie aş putea pune-n mişcare o locomotivă... *(Vocea îi devine languroasă, începe să-l mîngîie pe Steve, îi descheie cămaşa, acesta nu se împotriveşte.)* ...tu eşti atît de altfel... de la tine... omul îşi încarcă bateriile... ca un generator... sau un transformator, mereu le încurc... lîngă tine mă simt altcineva... şi ai un miros dumnezeiesc... îl ador... e minunat! Steve... Steve...

Steve: Ce?

Clo: ... ai pieptul păros... nu suport brotacii spîni... Steve... Steve...

Steve: ...şi... bărbatu-tău?

Clo: Ce contează... Steve... Steve...

Steve: ...eşti dementială...

Clo: ...de cinci ani n-am întîlnit un tip atît de mişto ca tine... cel puțin de cinci... dar precis că de trei... *(Îl mîngîie tot mai insistent.)*

Steve: Nu!... acolo nu!...

Clo: Peste tot...

Steve: ...tu, javră fermecătoare...

Clo: ...şi… să vezi ce mai urmează... *(Intră Rosite ținînd în mîini o tavă cu pahare goale. Între timp a descoperit o tehnică mai eficientă: toarnă toate rămăşițele de băutură într-un singur pahar mai mare şi înghite dintr-o răsuflare coctailul astfel preparat. Steve şi Clo se sărută cu înfocare. Rosite se uită cu coada ochiului spre fotoliu, îşi ridică sprîncenele a mirare şi iese cu tava.)* Aici intră toată lumea... vino în altă parte... *(Îl trage după ea pe Steve. Mai întîi pornesc spre camera lui Lakhy, apoi se răzgîndesc şi intră în camera Zsófiei.)*

Editura LiterNet, 2006

Scena 10.

Intră Atry. Merge la masa de birou, se prăbuşeşte în fotoliu, îşi pune capul pe masă şi hohoteşte. În uşă apare şi Lakhy, nu-şi găseşte locul, umblă de colo-colo.

Atry: De ce tocmai pe el... ăstora nu le pasă cît ştie omul, cît e de inteligent... de cinstit... noi, niciodată, nimic... eu, la facultate... la fel ca şi-nainte... ceilalți, milioane... da, milioane... palate... iahturi...

Lakhy: Lasă că şi voi...

Atry: E casa părinților mei! Au cumpărat-o ca să aibă ceva la bătrînețe... după ce au murit, noi doar am renovat-o... dar ce vorbeşti?!... şi voi locuiți într-o... toată lumea trebuie să locuiască undeva!

Lakhy: A fost a bunicii mele!

Atry: Ei, vezi!... de ce tocmai pe el...

Lakhy: ...din moment ce s-a înhăitat...

Atry: Nu-i adevărat!

Lakhy: Ce naivă eşti! E-n rahat pînă-n gît!

Atry: Ei bine... e amestecat... dar nu din vina lui... de atîtea ori i-am spus să nu... mi-a jurat că nu... fireşte, l-au obligat... dar nu din proprie inițiativă, niciodată... n-a avut de ales... dar ceilalți şi mai rău... ăia chiar că-s pînă-n gît... pe ăia de ce nu?!...

Lakhy: Las' că le vine şi lor vremea...

Atry: Niciodată! Întotdeauna o pățesc doar cei cinstiți...

Lakhy: Aşteaptă numa' sfîrşitul! Încetul cu încetul le vine rîndul la toți care nu bat din călcîie...

Atry: Şi ce dacă? Pe al meu tot n-o să-l primească înapoi... s-a terminat cu el! El... care cu toată buna-credința...

Lakhy: E-n regulă, îl adori, dar nu fii chiar atît de idioată! E-n rahat pînă-n gît, înțelegi?! La fel ca şi pîn-acum... în toate celelalte porcării...

Atry: Nu!

Lakhy: Ba da. Şi tu ştii, la fel cum ştiu şi eu. Între noi două nu-i nevoie să... poate că-i cel mai bun soț din lume, poate că încă şi acum vă iubiți, vă adorați, dar iartă-mă, e un tip meschin, molîu, un lingău fricos!

Atry: *(Se ridică cu energie în picioare.)* ...pînă şi tu...

Lakhy: Fată dragă, nu-s împotriva ta, crede-mă! Dar şi-n celălalt regim... atît a tot lins... pîn' a ajuns mare mahăr la Interne, director sau ce naiba... după schimbare... a lins pîn' a ajuns deputat, în actualul guvern a ajuns secretar de stat... nu trebuie să-i porți de grijă... cît timp există un cur de lins... nu moare de foame, are la îndemînă totul... ăsta-i adevărul... de altfel, părerea mea nu contează... oricum, nenorocirea s-a întîmplat deja... las' că scăpăm noi cumva...

Atry: N-avem timp... toți ziariştii sînt la uşile Parlamentului... aşteaptă să li se comunice ceva... dimineață...

Lakhy: Oho, pînă dimineață! Nu-i nici miezul nopții încă... pînă dimineață se pot întîmpla multe... orice...

Atry: Celelalte neveste ştiu?
Lakhy: Nu... dar chiar dacă... nu contează... şi ele se dau de ceasul morții. *(În uşă apare Gitta. E o femeie înaltă, frumoasă, suplă, are pe umeri o stolă indiană.)*
Gitta: Ce-i asta? Complotați?
Lakhy: Da de unde... dar n-am mai suportat să-l ascult pe boşorog...
Gitta: Nici eu.
Atry: ...deşi numărul lui ține pînă la trei dimineața...
Gitta: Acum l-au împuşcat pentru a patra oară la cotul Donului...
Lakhy: ...atunci, urmează pasajul de la Corvin.
Gitta: Şi acolo?
Lakhy: Peste tot. La fel ca şi ceilalți. Dacă în '56 ar fi fost pe bune atît de mulți acolo... acum ar fi etaje întregi ticsite cu participanți... presați ca heringii...
Gitta: L-am văzut la un fel de manifestare... Sfînta Dreaptă sau ce naiba... în uniformă de cercetaş... mărşăluia printre copii... pălărie de cercetaş împodobită cu un mănunchi de colilie... fireturi, fluier, bocanci... pantalonii scurți îi fîlfîiau în jurul genunchilor noduroşi... *(Se rîde forțat; intră Mimi.)*
Mimi: Spuneți bancuri?
Lakhy: Îhî. Ascultă-l pe ăsta: cu cine merge vulpoiul în concediu?
Mimi: Nu ştiu...
Lakhy: Cu gîsculița lui dragă. Şi bărzoiul?... cu păpuşica. Şi boul?... cu nevasta... *(Se rîde, apoi se lasă o linişte penibilă. Se deschide uşa de la camera Zsófiei. Iese Clo destul de răvăşită, tocmai vorbeşte la telefonul mobil.)*

Clo: ...în cel mai rău caz... schimbi macazul... rectifici totul, le spui c-au înțeles greşit... da, e aici şi Gitta & comp... te sărut dragule! Le transmit!... Te pusilesc! *(Închide telefonul.)* Péter vă transmite salutări.

Lakhy: Şi noi, lui.

Mimi: Nu de mult m-am întîlnit cu el... parcă s-ar fi îngrăşat...

Clo: ...da' îi stă bine, nu-i aşa?

Mimi: Desigur... *(În uşă apare Szávay.)*

Szávay: ...sîntem copiii Trianonului... cu toții... dacă atunci ungurul ar fi fost mai ferm...

Gitta: Abia atunci am fi cu adevăratelea în rahat, nenea Nándi. Atunci... războiul din Balcani ar fi la noi...

Szávay: Minciună! Nemernicie! Antinațional! Antimaghiar! Antipopular! Ungaria ciuntită... nu-i țară... Ungaria Mare... un adevărat paradis!

Gitta: Nenea Nándi, vino să dansăm...

Szávay: Cu matale, nu! Matale eşti mercenara comuniştilor...

Gitta: Mimi, vino să dansăm cu boşorogu' ăsta...

Szávay: Matale... meriți să fii împuşcată... şi toți de teapa matale! Trădători de țară!... o femeie atît de frumoasă... şi ... trădătoare... *(Mimi ar avea chef să rămînă, să danseze, dar după ce Gitta observă fulgerele din privirea lui Lakhy o scoate încetişor pe Mimi din scenă, care între timp s-a agățat de gîtul lui Szávay.)*

Editura LiterNet, 2006

Scena 11.

Lakhy: Un punct bun pentru Gitta...
Clo: Iar acum?
Atry: Nu ştiu. *(Linişte.)*
Clo: ...şi dacă...
Lakhy: Vai de capu' meu... să nu cumva să mi te apuci să gîndeşti! Asta nu face bine la ten...
Clo: ...şi dacă am face să explodeze afacerea cu rulmenții bulgăreşti?
Lakhy: Care afacere?
Clo: ...oricum... se pare că-i programată să explodeze zilele astea... prea mulți sînt implicați... cumpără cu bani mărunți rulmenți din Bulgaria... pentru maşinile agricole... acasă schimbă etichetele şi... pe un preț de douj' de ori mai mare... vînd rulmenții... evident, drept marfă nemțească... în Ucraina, Letonia, Lituania...
Atry: Asta-i prostie! Cum să fie bun un rulment bulgăresc la o maşină agricolă letonă?
Clo: ...aşa bine, pentru că-s produse ruseşti!... bulgarii fabrică rulmenții pe nişte linii tehnologice ruseşti... aidoma cu care s-au fabricat odinioară maşinile agricole... ruşii au montat acum douj' de ani aceste linii de fabricație...
Lakhy: Fantastic...
Clo: ...în alte părți au fost casate... erau învechite, distruse etcetera, dar la bulgari încă funcționează... aceşti rulmenți nu se pot fabrica altfel... iar de vîndut... nu se pot vinde decît prin intermediul nostru...

Atry: Genial!
Clo: Da, da!
Lakhy: Şi... cine sînt implicaţi?
Clo: E o afacere de multe miliarde...
Atry: Adică, toţi...
Clo: Aproape...
Lakhy: Dar nu şi al meu... nu, nu... al meu... nu. *(Intră Rosite cu o tavă mare cu pahare goale, dar cînd le vede pe cele trei femei se întoarce pe călcîie şi iese.)*
Clo: De unde ştii?
Lakhy: De unde! De unde!... ce întrebare idioată... pentru că-mi spune totul...
Atry: Dacă-i aşa... dacă atîţia... atunci trebuie să se muşamalizeze naibii cumva...
Clo: Oricum... ziarele şi-au asigurat pentru luni întregi de acum înainte titlurile de prima pagină... oamenii vor fi revoltaţi... o să aibă ce să comenteze...
Lakhy: ...iar ăştia trebuie să aibă grijă ca nu cumva să transpire ceva...
Atry: Genial!
Lakhy: Da!
Clo: De unde începem?
Lakhy: S-o sunăm pe Zsuzsi... *(Formează un număr. După cîteva secunde de aşteptare vorbeşte în receptor.)* Ciao, dormeai?... îţi poţi imagina, din moment ce sun la ora asta... ce ştii despre rulmenţii bulgăreşti?... da... şi eu... dimineaţa vor anunţa... scandal internaţional... Păi... nu-i groaznic?... îhî... înţeleg... crezi? Fireşte c-a plutit în aer!... dar se vede c-a explodat mai repede... desigur!... ştii tu... pe cine

vrei... persoane importante... nu te prosti... pentru aşa ceva sînt prieteniile! OK... Ciao...

Clo: Şi acum?

Lakhy: Acum aşteptăm.

Atry: Pînă cînd?

Lakhy: Pînă cînd ajunge înapoi la noi informația asta. *(Încetează muzica auzită pînă acum din fundal.)*

Editura LiterNet, 2006

Actul II.
Scena 12.

Cîteva ore mai tîrziu. Cei mai mulți dintre oaspeți au plecat; au rămas doar cîțiva care s-au îmbătat. Devălmăşia e mare. Peste tot farfurii murdare, pahare goale. Rosite e amețită, se clatină; încearcă să facă ordine: adună claie-grămadă, fără nici o logică, farfurii, tacîmuri şi pahare goale; cînd observă că în vreun pahar a mai rămas ceva de băut, bea repede totul dintr-o înghițitură. În prim-plan, Szávay doarme pe canapea. De afară se aude chicotitul Gittei. Sună telefonul. Lakhy iese agitată din camera ei. E îmbrăcată cu aceeaşi rochie de seară, dar în picioare are papuci de casă. În urma ei apare Atry; e palidă, obosită, tristă, are cearcăne mari sub ochi. Lakhy înşfacă receptorul.

Lakhy: Eu! Da de unde! Mai sînt... ca de obicei... Szávay tocmai acum a adormit... Gitta a ras totul din bar... Da' sînt drăguți, sigur... Cum? Ei, nu mai spune! *(Acoperă receptorul cu mîna.)* E Zsuzsi!... Îți stă mintea-n loc!... e limpede! Al meu... nu... niciodată în aşa ceva!... bineînțeles că este aici! Ți-o dau! *(Îi întinde lui Atry receptorul.)*

Atry: Ciao, draga mea!... da de unde! bîrfe răutăcioase!... doar îl cunoşti... păi atunci!... mulțumesc că mi-ai spus!... sigur! Mulțumesc! Te sărut... *(Pune receptorul în furcă, o îmbrățişează pe Lakhy, apoi fac amîndouă cîteva piruete.)*

Lakhy: Ți-am spus!

Atry: Doamne!... Doamne!...

Lakhy: ...ți-am spus să stai liniştită!... ştiam eu că rețeaua bîrfelor e de încredere... de altfel, Zsuzsi e o pizdă proastă, dar pentru aşa ceva-i perfectă...

Atry: Adoră să-şi dea importanță...

Lakhy: ...nemaivorbind că n-are mai multă minte decît o găină beată! A şi uitat că de la mine a auzit totul... mi-a vorbit de parcă mi-ar fi spus o noutate... de parcă mi-ar fi făcut o mare favoare...

Atry: Important e finalul... mi-a căzut o piatră de pe inimă... o piatră mare de tot...

Lakhy: Numai să nu ne căcăm pe noi... spuse papagalul cînd l-a înşfăcat pisica...

Atry: ...nici nu ştiu ce s-ar fi întîmplat... ce să-i fac... asta-i viața lui... alții colecționează timbre, aleargă după bani, după femei... pentru el... numai puterea... numai asta are importanță... nu neapărat funcția, ci faptul că poate influența evenimentele... că este implicat în marile decizii... ar fi fost distrus dacă...

Lakhy: ...stai liniştită, întotdeauna cade-n picioare! Hai să bem ceva în cinstea lor! Toată seara n-ai băut nimic... Rosite! *(Intră Rosite; se clatină.)* Unde-i băiatu' ăla... chelnerul... cum îl cheamă...

Rosite: Rudi. S-a dus acasă.

Lakhy: Cum adică... s-a dus acasă?

Atry: Eu nu beau... cît sînt de agitată... mă îmbăt...

Rosite: A fost angajat doar pîn' la miezul nopții... doar pîn' atunci...

Lakhy: ...ei şi? Cînd să te îmbeți dacă nu acum?... numa' că aşa..., fără să spună vreun cuvînt?!

Rosite: ... a spus... şi-a luat chiar şi rămas bun.

Lakhy: De la mine, nu!
Rosite: Cum să nu...
Atry: Pe bune că şi-a luat rămas bun...
Lakhy: Nu-mi amintesc... e totuna... adu-ne ceva de băut...
Rosite: Ce anume?
Lakhy: Tot ce-a rămas... orice!
Atry: Dar nu tărie!... acu' tăria m-ar da gata... *(Rosite iese. Din camera Zsófiei iese Clo; e învelită într-un cearşaf şifonat.)*
Lakhy: Ce-i cu tine?
Clo: Unde mi-e rochia?
Lakhy: Deşteaptă întrebare!
Clo: M-a durut capul...
Atry: De asta te-ai dezbrăcat la pielea goală?
Clo: Nu-mi amintesc... ştiți... dacă beau... amnezie... amnezie totală...
Atry: ...ce noroc...
Lakhy: Nu-i în cameră?
Clo: În care?
Lakhy: Unde te-ai culcat.
Clo: N-am văzut-o nicăieri... lungă, roşie, fără spate... decolteul... aşa, în formă de barcă...
Atry: Verde, lucioasă.
Clo: Ce?

Atry: Cum ce?
Clo: Ce-i verde şi lucioasă?
Lakhy: Poate a alunecat îndărătul...
Atry: Rochia. Astăzi ai fost îmbrăcată în aia verde.

Clo: Nu. În aia roşie. Îndărătul... cui?
Lakhy: ...îndărătul patului... dar pe bune că era verde.
Clo: Ştiu cu ce m-am îmbrăcat! Nu-s chiar atît de proastă!...
Atry: ...doar amnezie totală.
Clo: ...şi ce dacă! Am băut! Care-i problema? Mă cac pe rochie... roşie sau verde!... Nu-i totuna? ...poate să fie şi verde! O singură viață avem... sau ce pula calului! *(Intră Rosite făcînd echilibristică cu o tavă pe care se află o sticlă de coniac şi cîteva pahare.)*
Rosite: A-ncuiat uşa cu cheia...
Lakhy: Care-i ultimul lucru de care-ți aminteşti?
Clo: Nu-mi amintesc... s-a rupt filmul.

Atry: Totuşi, trebuie să-ți aminteşti ceva!
Clo: Ştiu!... acasă, în fața oglinzii...
Lakhy: Şi?
Clo: ...că mă-mbrac cu rochia roşie.
Atry: Pas.
Rosite: ...deja de o oră... am tot bătut la uşă, dar nimic. *(Lakhy toarnă în pahare; primul îl oferă lui Atry, apoi îi serveşte pe toți cei prezenți.)*
Lakhy: Să bem în cinstea lui... că a scăpat...
Clo: Cine?
Atry: E complicat.
Lakhy: Rosite! Vino aici... biata de tine, toată noaptea n-ai băut nimic...
Rosite: ...şi gîfîie... chicoteşte... cred că-i cu cineva...
Lakhy: Prostii! Să trăim! *(Ciocnesc, beau.)*
Rosite: ...nu cred că... num' aşa, singură... cu toate că de la ea te poți aştepta la orice...
Lakhy: Cine chicoteşte?
Rosite: Gitta.
Clo: De cînd sînt aici?
Atry: Ai venit la şase... sau la cinci jumate?
Lakhy: De ce chicoteşte?
Rosite: De ce, de ce! E-n baie şi chicoteşte. Ghici ciupercă... de ce?...
Clo: ...cît e ceasul?
Atry: Unde-i Steve?

Rosite: E două jumate... mai e pînă dimineață.
Atry: Am întrebat ceva!
Rosite: De un' să ştiu?
Lakhy: Dumnezeule! Te pomeneşti că!...
Atry: E nepotul tău, tu-l cunoşti... *(Lakhy iese; Atry o urmează.)*

Scena 13.

Rosite: *(E foarte revoltată, dă din cap a dezaprobare.)* Mi-o pot imagina! Aşa a fost întotdeauna! Cînd dansa la bar... chiar şi atunci... cobora de pe scenă direct pe mese... nu o dată a băut apa de la trandafiri...

Clo: Cine?

Rosite: Gitta!

Clo: A dansat în bar?! Gitta... în bar?

Rosite: Da' unde în altă parte? A fost o femeie frumoasă... întotdeauna în locuri bune... la Maxim... se intra de pe Bulevardul Rákóczi... la naiba... cum se numea strada aia... atunci era încă acolo... lux curat... l-au închis şi pe ăsta... sau l-au deschis din nou? Cel puțin de şase ani n-am mai umblat pe acolo...

Clo: Şi... ce anume?

Rosite: Cum?

Clo: Ce cum?

Rosite: Tu m-ai întrebat!

Clo: Păi, Gitta!

Rosite: Ce-i cu ea?

Clo: Ce dansa?

Rosite: Oho! Dansul apaşilor. Cizme pîn' la genunchi, chiloței aurii... aşa... un şiret în față, unul în spate, iar la locul cu pricina un petec cu paiete... şi pălărie. Se topeau după ea...

Clo: Şi, altceva nimic?

Rosite: Nimic... adică... paiete lipite peste tot... pe țîțe... aici, în jurul sfîrcurilor... *(De afară se aude o gălăgie difuză din care se distinge chicotitul Gittei.)*

Clo: Mă cac pe mine! Numai şireturi... şi... tu de unde ştii?

Rosite: Păi, cum de unde?! De acol'... şi eu lucram acol'! Păi, cum de unde?! Sigur, nu dansatoare, nu m-ar fi lăsat bărbatu', cu toate că eram şi eu o bombă, dar nu m-a lăsat... atunci trăia încă, bietu' de el *(Începe să scîncească.)*... să moară aşa de repede... mergeam zilnic la spital... degeaba i-am dus supă de carne... s-a stins sub ochii mei... abia dacă a avut treij' de kile... cînd... *(Clo îi toarnă un pahar de coniac; Rosite îl bea dintr-o înghițitură.)*

Clo: Dansa bine?

Rosite: Cine?

Clo: Gitta.

Rosite: Destul de bine. Sigur, nu ea era vedeta, ci... dar despre asta nu-i voie...

Clo: Ce anume nu-i voie?

Rosite: Nu-i voie să vorbesc... să spun... am jurat!

Clo: Atunci... şopteşte-mi! Astfel nimeni n-aude! Nu spun nimănui!... doar mă cunoşti!

Rosite: Tocmai asta-i...

Clo: Jur, nimănui!

Rosite: Nu!

Clo: Să orbesc!

Rosite: Nu!

Clo: Să mi se usuce limba!

Rosite: Nu!

Clo: Te rog! *(Rosite stă la îndoială, e dezorientată; Clo îi întinde sticla de coniac, apoi Rosite îi şopteşte ceva la ureche; Clo scoate un țipăt scurt şi izbucneşte într-un rîs hohotitor.)* Nu poate fi adevărat! Dar e cît un buldozer!

Rosite: Atunci s-o fi văzut!... trasă prin inel... o bombă... Înnebuneau toți tipii după ea... Avea un număr... oho... se tot dezbrăca... îşi tot arunca de pe ea cîte un voal... în final nu mai avea nici chiloți... doar două chestii rotunde, lipite aici... *(Arată spre sîni.)* Era o nebunie! A terminat şcoala de balet... ştia meserie! Balet clasic... şi cum îşi ridica picioarele... uite, pînă aici... *(Arată spre umeri.)* o adevărată femeie din gumă! La Operă... ea era una dintre lebede... a dansat şi în ... cum naiba se cheamă... erau multe fîntîni arteziene, turcoaice... serai... na... mi-e pe vîrful limbii, dar nu-mi amintesc...

Clo: Illustrissima!... dansatoare într-un bar dubios!

Rosite: Nu era dubios! Pe vremea aia era cel mai bun! Clasa întîi! Şic! Plin de străini... bancheri, pînă şi tovarăşi... dar în mare taină, pe ascuns... oameni de stat... cu toate că pe vremea aia nu era chiar aşa... nu se putea orice... num' aşa, fără limită... dar pînă şi ei...

Clo: Illustrissima... ca o lebădă!

Rosite: Avea nevoie de bani... leafa de la Operă era cît un căcat degerat! Erau săraci... o cameră-bucătărie, WC-ul pe coridor... avea mare nevoie de bani... Asta nu-i ruşine!

Editura LiterNet, 2006

Clo: Sigur că nu-i...

Rosite: Acol' l-a cunoscut pe bărbat-su... era preşedintele singurei bănci existente... mare lucru pe vremea aia... avea perspective...

Clo: ...şi a luat-o de nevastă... de acolo, din barul ăla dubios... disciplina de partid nu interzicea treaba asta?

Rosite: Pe atunci nu mai era acolo! Atunci cînd a luat-o... nu mai dansa... Era revizoare la Întreprinderea de Transporturi... a terminat un curs de calificare... s-a măritat abia după un an... Păcat de ea! Ar fi putut face carieră pe scenă... dar era atît de îndrăgostită... n-o înțeleg... de animalul ăsta care are minte cît o găină... pentru că... să nu crezi că-n tinerețe era altfel...

Scena 14.

În uşă apar Lakhy şi Atry; o ţin de ambele braţe pe Gitta; aceasta-i beată turtă şi udă de sus pînă jos. E desculţă; îşi bălăngăne-n mîini pantofii cu tocuri foarte înalte. Ţipă şi chicoteşte în acelaşi timp. În spatele lor, Steve; e desculţ, extrem de încurcat, se vede că şi-a îmbrăcat în grabă pantalonii. Pe piept şi în jurul gîtului, urme de zgîrieturi şi muşcături.

Steve: ...pur şi simplu m-a tras după ea... ce să facă omu' dacă-i luat cu forţa...

Gitta: ...îi ador pe soldaţi... *(Încearcă să cînte*, dar nu reuşeşte.)* „marinar... marinarul inimii mele..."

Steve: ...pilot!

Gitta: Marinar! Fără comentarii!... „marinar... marinarul inimii mele..." *(Clo îi priveşte rîzînd; Rosite merge într-acolo şi încearcă să dea o mînă de ajutor.)*

Lakhy: Gata! Ajunge!... vorbesc serios... Pisti! Cel puţin tu nu trebuia să-ţi pierzi minţile! Un om cu familie...

Steve: ...a umplut cada cu apă... „iubitule, acum înotăm!... aici e marea"... şi s-a culcat în cadă... am încercat s-o scot... mi-era teamă să nu se înece... cît era de beată... s-a agăţat de mine... m-a tras după ea...

Clo: ...cu curu' cît o valiză... te trage uşor la fund...

Lakhy: Peste tot e apă... să mulţumim lui Dumnezeu dacă nu-i inundăm pe cei de jos...

---

*). *Un cîntec despre marinari; rămîne la latitudinea regizorului care anume – nota trad.*

Atry: Mişcă-ți picioarele! Eşti grea, nu te mai pot ține!
Gitta: N-am picioare... nici sirenele n-au picioare...
Clo: *(Rîde strident.)* Nici regele spaniol n-are...
Gitta: Nu spaniol... american... marinar... „marinar... marinarul inimii mele...”
Steve: Pilot. *(În final, Gitta e tîrîtă şi aruncată pe canapea; Szávay se trezeşte.)*
Szávay: V-am spus să nu-i dați ovăz! Devine năbădăioasă... îşi rupe picioarele! Sanyi! Sanyi! Sanyi!
Lakhy: A adormit, în sfîrşit... iar acum...
Gitta: Care-i problema, tataie? Se scoală sau nu se scoală?
Szávay: Cînd văd o femeie atît de frumoasă, am onoarea, de-ndată! Atac! Virtutea maghiară! Unde-i Sanyi?
Clo: Care Sanyi?
Szávay: Îl plesnesc! Îi dau un şut în cur!... Chiar şi Werbőczy a spus clar şi răspicat că țăranul e bun doar prăjit! Sanyi!
Gitta: Guiț, guiț... nenea Nándi! Ai văzut deja o sirenă beată criță?
Atry: Ar trebui să punem ceva pe ea? O să răcească... o pătură...
Szávay: O pătură pentru iapa asta frumoasă! Trebuie învelită, răceşte...
Lakhy: Las’ să răcească! Pisti! Dumnezeule! *(Steve încearcă să-şi ascundă părțile goale ale trupului.)*
Szávay: ...după galop, întotdeauna! Sanyi! ‘mnezeii mă-tii!
Rosite: ...frumos tatuaj...
Lakhy: Cel puțin... îmbracă-te! Dacă te-ar vedea Böske! ...bieții copii... nevastă-ta...

Szávay: ...spălată, țesălată, învelită cu pătură!
Steve: ...o secundă, eu... *(Iese rapid.)*
Clo: *(Rîde în hohote, gesticulează.)*...lebădă... mă cac pe mine!...
Szávay: ...numai după aia urmează furajele... Sanyi! Unde sînt?
Lakhy: Rosite!
Szávay: În ce an sîntem?
Rosite: Nu... eu nici un cuvînt, jur!
Szávay: ...Sanyi... a rămas la Voronej... bărbat tînăr... abia douj' de ani... împuşcat în picior... a sîngerat două zile... cangrenă... *(Începe să scîncească.)* ...deşi ce tînăr frumos era... singur la părinți... biata maică-sa...
Gitta: Boşorog viteaz... hai să înotăm... căpitane! Toate pînzele... sus!... toată lumea pe punte...
Szávay: ...ultima oară l-a văzut Laci Novak... l-au pus pe tren... aşa cum era... cu picioarele înnegrite... nici măcar să bea, nimic, nimic... cumplit... *(Gitta încearcă să se ridice-n picioare, dar nu reuşeşte; îl trage peste ea pe Szávay, cad amîndoi. Atry şi Lakhy încearcă să-i ridice. Clo rîde în continuare şi imită dansul lebedei.)* Hei! Cucoană!... dac-ai fi amabilă! Eu am proteză la şold... O femeie atît de temperamentală! O Lillith.. o Marilyn Monroe...
Gitta: Ei, care-i problema? Fetelor, intrați şi voi în joc? Un atelaj din patru? Unde mi-e marinarul? Un băiat cu aşa coaie... încercați-l şi voi... e pe gratis... *(Subit, Atry îi trage Gittei două palme. Gitta rămîne pentru o secundă cu gura căscată, se uită în gol la Atry, apoi se ghemuieşte într-un colț al canapelei şi începe să plîngă tăcut. Szávay încearcă să se ridice.)*

Szávay: ...se face țăndări... e proteza statului... din material plastic, nu-i din metal... numai o singură dată e pe gratis... apoi e pe bani... ajutor social... *(Atry îl ajută să se aşeze. Szávay încearcă s-o îmbrățişeze, dar Atry se debarasează de mîinile bătrînului.)* ...doamne... ce iapă! Numai femeile cu curu' mare valorează ceva...

Atry: Nenea Nándi, e cazul să termini!

Szávay: Bine, bine! Da'... n-am voie nici măcar să încerc?

Clo: ...vino... matale vei fi prințul...

Lakhy: Fă bine şi pune-ți ceva pe tine! Boarfele Zsófiei îți sînt bune...

Clo: ...mi-e bine şi aşa...

Atry: Cară-te! *(I se adresează atît de dur, încît Clo se ridică fără comentarii şi intră în camera Zsófiei.)*

Clo: ...babele astea nu mai ştiu nici măcar de glumă... *(Sună telefonul, Lakhy aleargă la aparat.)*

Lakhy: Da!... Pentru Dumnezeu, dar e patru dimineața!... nu-i acasă! Lucrează... sunați-l după opt la birou! *(Trînteşte receptorul în furcă.)* Asta-i mîrlănie curată!

Atry: Cine a fost?

Lakhy: Un ziarist! Ce să-ți spun... în zori!... cum că unde mi-e bărbatu', pentru că vrea să vorbească de-ndată cu el!

Atry: Nu l-ai întrebat în ce problemă?

Lakhy: Nu.

Atry: Păcat.

Gitta: ...peştişori... se zbenguie... valuri... furtună...

Szávay: ...Rijeka... port la mare... l-am pierdut... tragedie!... tragedie!...

Atry: Gitta asta întotdeauna se-mbată criță! Data trecută la *garden party*-ul dat de familia Zágon s-a culcat în acvariul-piscină... apoi a scos peştişorii aurii cu strecurătoarea de ceai.

Lakhy: Sînt tîmpită că nu l-am întrebat...

Atry: Eu obişnuiesc...

Lakhy: Altă dată şi eu, dar acum... în harababura asta...

Gitta: ...de ce nu mă iubeşte nimeni...

Szávay: ...putere maritimă... iar acum... ne ploconim să ne cumpere arabii puii congelați... eu te iubesc, cucoană... aş vrea să te iubesc, cucoană...

Atry: Cheamă un taxi... o ducem cumva pînă jos...

Lakhy: Aşa udă... vezi-ți de treabă...

Atry: Punem ceva uscat pe ea.

Lakhy: Hainele mele sînt mari, ale Zsófiei, mici.

Gitta: ...matale eşti ultimul gentleman ungur...

Szávay: ...la fel şi stagiul militar! Să fie redus! Şi mai ce?! Cum o să iasă bărbați din ei?! Cum? Cine apără patria? Pentru că ăştia, niciodată!

Gitta: Nu-mi trebuie taxi! Nu mă duc acasă! Niciodată nu mă mai duc acasă!

Lakhy: Dacă începe cu sentimentalismele, îi fac curu' praştie!

Gitta: Nici n-am casă... nu-i casa mea... e a lui bărbatu-meu... totul îi aparține lui bărbatu-meu... fostului bărbat...

Atry: ...dacă telefonează dimineața la patru... înseamnă că buba-i mare...

Lakhy: N-a spus cum îl cheamă...

Szávay: ...da' filmele de acțiune... cum să nu... de alea avem nevoie!... cum să nu... pif-puf!... şi... amărîții de ei nici măcar nu ştiu cum să țină-n mînă pistolul... eu la vîrsta lor... deja... şcoală superioară de ofițeri de elită... lux... acolo da, acolo era educație... *(Gitta încetează cu smiorcăiala, se uită la Szávay; acesta înnebuneşte de plăcere că îl ascultă cineva; începînd din secunda asta îi vorbeşte numai Gittei.)* ...mergeam şi la cinema... fireşte, totul avea o limită... în filmele de odinioară... da, acolo era moralitate... etică... dar în astea...

Gitta: ...le ador... întotdeauna învinge eroul principal... cel puțin de asta pot fi sigură...

Atry: Nici măcar de la care ziar e?

Lakhy: Nu... proasta de mine nu l-am întrebat...

Szávay: ...plîngeam cînd o vedeam pe Ginger Rogers, mă rog frumos... plîngeam... eu, să spunem că nu... pe vremea aia bărbații nu obişnuiau... *(De undeva se aude țîrîitul unui telefon mobil.)*

Atry: Ai ceva pe undiță.

Lakhy: Nu-i al meu. *(Apare Clo; e desculță, dar pe trupu-i ca de manechin e mulată rochia mini a Zsófiei.)*

Clo: ...sînt aici! Unde-i? *(Atry, Lakhy şi Clo caută telefonul mobil; în final îl găseşte Clo sub bibliotecă.)* Alo! Ciao, ursulețule!... cum?... nu... n-am băut... acum nu pot vorbi, ursulețul meu... nu... ei bine, puțin... dar nu sînt criță... dobitoc nesuferit! Ți-o dau! *(Îi întinde lui Lakhy aparatul; aceasta îl înşfacă nerăbdătoare.)* Cu tine vrea...

Lakhy: Poftim!... ciao... nu foarte mult... puțin, dar nu-i periculos, se trezeşte încet-încet... da de unde, cum să-i dau?! ... mai degrabă cafea... nu... n-am vorbit. De ce? Cum?! Dar asta-i porcărie! Cum adică, el?!... scursorile! Întotdeauna aceleaşi explicații!... încerc... mersi...

Atry: Ce s-a întîmplat?!

Lakhy: Cum era de aşteptat, acum inclusiv în mod public... premierul a întrerupt convorbirile, opoziția pretinde convocarea urgentă a comisiei de specialitate... ziariştii urlă... scandal internațional... tot tacîmul, ca de obicei...

Atry: ...şi betonul de la Hajdúszoboszló?

Lakhy: Pe cine mai interesează cîteva milioane?! Aici e vorba de miliarde!

Atry: Adică...

Lakhy: Adică... victorieeee! *(O îmbrățişează pe Atry, fac cîteva piruete, apoi Lakhy o prinde şi pe Clo; o îmbrățişează şi pe ea.)* Vino aici... gîsculițo! De data asta te iertăm!

Scena 15.

Gitta: Pe mine nimeni... pe mine nimeni...

Szávay: Şi Jávor... ştii, actorul ăla celebru, ungur sadea, leit Clark Gable! Doamne, cum mai ştia să petreacă!... iar țiganul îi cînta la ureche... şi cum se uita la pahar... el încă mai ştia... a fost un gentleman... *(Lui Szávay îi cade capul într-o parte; adoarme pe loc, fără să termine propoziția.)*

Gitta: ...de ce nu... mă iubeşte nimeni?! *(Se ridică, se clatină, se reazemă de mobile şi porneşte spre perdeaua din fundalul scenei. Apasă pe un buton, perdeaua se trage într-o parte şi-n alta; îndărătul acesteia apare o uşă mare din sticlă, care dă spre terasă. De pe terasă se vede Dunărea; din aburii groşi care plutesc deasupra fluviului se ridică Dealul Gellért. Se luminează de ziuă. Soarele încă n-a răsărit, doar cîteva raze firave luminează Statuia Libertății de pe vîrful Dealului Gellért. Gitta deschide uşa de la terasă, se agață de clanță şi, bălăngănindu-se, se avîntă spre masa de birou.)*

Lakhy: Să nu cumva să-mi rupi clanța...

Gitta: Ce minunăție de aer... numai bun să muşti din el, nu alta... ce panoramă...

Atry: ...intră în cameră, o să răceşti...

Gitta: Statuia... n-arată rău... *la putain avec poisson*... Curvă... cu peşte... hazliu... cel mai mare tirbuşon din lume... nu eu am ghicit... am auzit la televizor... un tip cu mustață... cum naiba îl cheamă... nu ştiu...

Lakhy: ...îți dau nişte boarfe uscate...

Gitta: ...la ce etaj sîntem?
Lakhy: La şase.
Gitta: ...e bine... atunci, la revedere... *(Cu o agerime surprinzătoare Gitta se avîntă spre uşă; Lakhy şi Atry aleargă după ea. O prind şi o trag înapoi. Gitta dă din mîini şi din picioare, se lasă tîrîtă pe podea; Lakhy şi Atry depun un efort considerabil s-o potolească. Clo izbucneşte într-un rîs hohotitor, bate din palme, aleargă la oglindă, se aşează şi-şi priveşte cu tristeţe chipul.)*
Clo: ...lebădă...
Lakhy: ...asta ar mai lipsi! Din casa mea! Dacă vrei să crăpi, atunci fă-o la tine acasă...
Atry: Gata cu circu' ăsta!
Clo: ...lebăda ce fel de pasăre e?...
Gitta: ...circ!... păi nu înţelegeţi?... nu înţelegeţi... totul e-n zadar... în zadar... în zadar... în zadar...
Clo: ...bietul struţ!
Lakhy: ...cum să nu... în locuinţa ministrului, orgie garnisită cu sinucidere... toate ziarele de scandal ar fi pline cu asta...
Gitta: ...nu numai ziarele... dar şi puţa mea...
Atry: ...dacă nu încetezi...!
Gitta: Atunci? Atunci... ce-i?
Atry: ...beată criţă de la etajul şase...
Lakhy: Îţi dau una peste bot că-ţi pupi hemoroizii! *(Gitta rîde ţipînd. Se eliberează din mîinile celor două femei şi merge clătinîndu-se spre canapea; răstoarnă cîteva scaune. Lakhy şi Atry păzesc uşa de la terasă.)*

Gitta: ...în sfîrşit, ceva uman... o voce de odinioară... se trezeşte jungla din tine, ai?... cartierul rău famat... în zadar diplomă... la naiba... în zadar pantofi de argint... dinți de aur... la naiba... din propria-ți piele... niciodată... *(Găseşte pe masă o sticlă cu ceva rămăşiță de băutură; goleşte sticla dintr-o înghițitură. Lakhy merge lîngă ea şi încearcă să-i ia sticla din mînă; o ajută şi Atry. Se-ncaieră, apoi Lakhy şi Atry o împing încetişor în camera lui Lakhy.)*

Lakhy: ...te distrugi complet!

Gitta: ...dacă am fi rămas... facultate! Noaptea, barul, ca să strîngem ceva parale!... acolo am pierdut totul...

Atry: ...vino... te îmbrăcăm cu ceva...

Gitta: ...s-a dus naibii rolul principal... adio... ție... Giselle... mie... stima şi onoarea... două gîşte proaste... din cap pînă-n picioare-n paiete... viață din plin... bani... şampanie...

Atry: ...ai timp să-ți lingi rănile după ce te îmbraci!

Gitta: ...taci!... ce înțelegi tu din toate astea?... nimic... pe tine te-au pupat pînă şi-n cur... ore particulare... călătorii... străinătăți... facultate... doamnă profesor, ține-ți gura că-ți dau una!... toată lumea să tacă! Toată lumea să-şi țină gura!

Scena 16.

Clo continuă să se privească în oglindă. În uşă apare Steve. E îmbrăcat şi arată din nou impecabil. Îşi aprinde o ţigară, priveşte disprețuitor dezordinea din încăpere, apoi se îndreaptă încet spre Clo; se opreşte în spatele acesteia. Clo nu se întoarce, vorbeşte cu el în oglindă.

Clo: Tu cine eşti?
Steve: Clint Eastwood.
Clo: Te-am văzut undeva...
Steve: În film.
Clo: Serios...
Steve: Parcă şi eu...
Clo: ...nu-mi amintesc unde...
Steve: ...gîndeşte-te...
Clo: ...pauză!... nu ştiu...
Steve: ...totuşi...
Clo: ...scurt circuit...
Steve: ...eventual în pat...
Clo: ...în care pat?
Steve: ...într-un pat incomod, foarte îngust...
Clo: ...nu-mi amintesc... *(Se întoarce spre Steve.)* Ascultă la mine! Nici n-arăți rău!

Steve: Mă străduiesc... *(Se apropie de Clo; aceasta îşi reazemă piciorul de pieptul bărbatului; îl ține la distanță.)*
Clo: Mai încet... băiete! Nu te aprinde aşa de repede!
Steve: Te ador...
Clo: Întotdeauna eşti atît de hotărît?
Steve: Numai cu femeile frumoase...
Clo: Cum te cheamă?
Steve: *(Este în derută, nu înțelege situația.)* Ți-am mai spus... Clint Eastwood.
Clo: Te întreb la modul serios!
Steve: Nu te prosti...
Clo: ...ştiu că te-am văzut undeva, dar habar n-am cum te cheamă! *(Steve se retrage; Clo se ridică-n picioare, porneşte clătinîndu-se spre Steve.)* ...mă lasă-n pană memoria...
Steve: Steve.
Clo: Steve... şi mai cum?
Steve: Steve Turner.
Clo: Dumnezeule! Tu eşti englez?
Steve: Nu. American.
Clo: Hello!... sau hay!... sau cum naiba se spune...
Steve: N-ar trebui să te culci?
Clo: Cu tine?
Steve: ...pari... obosită...

Clo: Nu sînt... m-ai terminat... ai venit într-adevăr din America?... mai exact de unde?...

Steve: ...din Keystone... statul Iowa... vino frumos... te culci... apoi...

Clo: Apoi?... ce se întîmplă apoi... *(E în pragul leşinului; Steve ajunge la timp lîngă ea; o prinde în braţe. Cît pe aici să cadă amîndoi peste Szávay. Bătrînul se trezeşte şi-şi continuă monologul pe o voce stridentă, ca şi cum n-ar fi dormit nici o secundă.)*

Szávay: ...Asta-i! Mireasa şi mirele! E nevoie! E mare nevoie! Ungurimea e-n pericol! Nu i-am putut suporta pe comunişti, dar legea cu decreţeii... aia da! O lege bună! Nici un avort! Pînă şi papa interzice avortul... (*Steve o culcă cu tandreţe pe Clo pe canapea; Szávay se ridică şi-i face loc.)* Pe vremea aia se năşteau copii cu duiumul! Guvernu-i obligat să sprijine treaba asta... cu o lege anume! Să se emită un paragraf! Femeile au obligaţia... fetele... fetele... să spunem că nu...

Steve: *(Se uită de jur-împrejur, ar vrea să plece, dar nu are de la cine să-şi ia rămas bun.)* Gazdele...

Szávay: ...pentru că toate vor să facă o carieră, în loc să stea acasă... la cratiţă... să spele... să nască! Nu-i bine aşa! Kinder, Kirche... care naiba e al treilea?...

Steve: ...n-aţi văzut... unde?

Szávay: Dumneata ai fost deja militar?

Steve: Sînt şi acum...

Szávay: Profesionist?

Steve: Da...

Szávay: Patria are mare nevoie! Ofițer?

Steve: ...colonel... la forțele aeriene...

Szávay: ...aşa de tînăr... şi deja?! Bravo! *(Se ridică-n poziție de drepți şi se prezintă regulamentar.)* ...am onoarea... viteazul Nándor Szávay de Száva, căpitan de la brigada a doua, raportez: gata de atac!

Steve: *(Rîde, e puțin încurcat, dar adoptă şi el poziția de drepți şi-l salută regulamentar pe bătrîn.)* Steve Turner, colonel, forțele aeriene NATO, Taszár.

Szávay: Ce? Dumneata!... NATO? *(Devine agitat, fața i se congestionează, începe să urle. Steve face cîțiva paşi îndărăt; Szávay merge după el.)* ...niciodată... nu.... nu vom fi o colonie americană!... pămîntul unguresc nu-i de vînzare!... cu sîngele strămoşilor noştri... cu oasele lor... nu avem nevoie de armată străină!... ungurul se ştie apăra şi singur!... Inimă ungurească... sînge unguresc... granițe ungureşti... *(Se înecă, tuşeşte.)* ...le arătăm noi... noi sîntem în Europa... chiar dacă, de fapt, sîntem în Balcani!... *(Steve îi dă un pahar cu băutură; bătrînul gîfîie.)* Mulțumesc, băiete... astmul... inima... n-ar trebui... *(Se uită la Steve şi începe să urle din nou.)* ...la vremea respectivă a spus deja şi Zrínyi! Armată ungurească independentă!... națională... națională... națională, ungurească! Trăiască regele Horthy! El a fost ultimul şef de armată...

Editura LiterNet, 2006

Scena 17.

Auzind urletele, intră Lakhy; o urmează şi Atry.

Lakhy: Ce se întîmplă?
Steve: Nu ştiu... a început dintr-o dată să urle...
Szávay: ...i-am jurat credință...
Lakhy: Nenea Nándi, care-i problema?!
Szávay: Diversiune... trădare! Ne-au ocupat americanii... ne-au cotropit...
Atry: Pe naiba ne-au ocupat...
Szávay: Ajunge cu minciuna! Aici e colonelul ăsta american!... ne-au vîndut!
Lakhy: Dar el e băiatul lui Böske!
Szávay: Care Böske?!
Atry: Stai jos...
Szávay: Nu stau! Copacii... în picioare...
Lakhy: Böske! Soru-mea, Böske!
Szávay: Ce-i cu ea?
Lakhy: E fiul ei, Pisti!
Szávay: Atunci... de ce spune că-i american?
Lakhy: Pentru că acolo s-a născut... pentru că Böske e-n America...
Szávay: Atunci e băiatu' nost'! E sîngele nost'! De ce n-ai spus de la început? Te salut, băiete! *(Bate milităreşte din călcîie şi salută regulamentar.)* ...am onoarea... viteazul Nándor Szávay de Száva...

Editura LiterNet, 2006

Lakhy: Nenea Nándi, să-ți fac o cafea?
Szávay: Ce fel de cafea?
Lakhy: Neagră! Ce altceva?!
Szávay: Mi-ar prinde bine... simplă, la expresor, cu mult zahăr. Unde am rămas?
Atry: ...îți aminteşti... acum doi ani, cînd a fost aici...
Szávay: Cine a fost aici?
Atry: Böske...
Szávay: S-a îngrăşat... ce fată frumoasă a fost... cea mai frumoasă din cartier... sigur, nu strică... întotdeauna mi-au plăcut femeile mai durdulii...
Lakhy: ...în curînd împlineşte şaptezeci... dacă ne gîndim bine... nici nu-i grasă... (*În uşă apare un bărbat scund, cu barbă. E boschetar. E îmbrăcat într-un palton ponosit, la gît are un fular decolorat; într-o mînă ține trei pungi din plastic burduşite cu diferite obiecte şi alimente adunate din tomberoane. Cealaltă mînă îi sîngerează; e pansată cu un pansament murdar. Are ochii umflați, mîinile îi tremură – asemenea alcoolicilor care n-au mai băut de o vreme. Priveşte dezorientat de jur-împrejur, apoi se apropie de Atry, tîrşindu-şi picioarele.)*
Szávay: Dacă ne gîndim bine... pune-mi şi puțin lapte... ştii, ulcerul... Da! Böske din America...
Atry: ...i-ai dat să bea țuică... de prune... bistrițene...
Szávay: Yankeii n-au aşa ceva!
Boschetarul: ...am cincizeci şi trei de ani... m-au bătut... au vrut să... m-au bătut...
Steve: Eu mi-aş lua încetişor la revedere...

Lakhy: Pleci deja?
Szávay: Mai rămîi, băiete. Am povestit atît de bine.
Boschetarul: ...au vrut să mă oblige să intru... în mafia cerşetorilor, dar am refuzat...
Atry: Cine-i ăsta?
Boschetarul: ...am cincizeci şi trei de ani...
Lakhy: Dumnezeule, cum ai intrat?
Boschetarul: Pe uşă. Am cincizeci şi trei de ani... m-au bătut...
Lakhy: Rosite! Bineînțeles... pe uşă, pentru că-i întotdeauna deschisă... ca pizda unei curve! ...Rosite!
Boschetarul: ...am cincizeci şi trei de ani... priviți... *(Lakhy apucă repede o sticlă, toarnă un pahar de băutură şi-l întinde boschetarului. Boschetarul aruncă pungile şi înşfacă paharul cu ambele mîini; îl goleşte dintr-o înghițitură.)*
Lakhy: Nu cumva să începi să-mi vezi pe aici şoareci roşii... iar acum, şterge-o... Rosite!
Boschetarul: Dumnezeu să vă binecuvînteze... am cincizeci şi trei de ani...
Lakhy: Bine, bine... *(Îl împinge spre uşă.)*... urgent, dispari! *(Bărbatul îşi adună grăbit pungile; Lakhy îi pune într-una din pungi o sticlă cu vin.)*
Lakhy: ...Rosite!... ştiu cum e fără băutură... pleacă repede! *(Boschetarul iese tîrşîndu-şi picioarele.)*
Steve: ...trebuie să plec. Regulamentul... pînă ajung acolo...
Lakhy: Ai putea veni mai des, nu numai cînd... Rosite!
Steve: E complicat... învoire specială... e mai greu... *(Sună telefonul, Lakhy ridică receptorul.)*

Lakhy: Alo... ei, iubitule, ce-i?... cum?!... nu, asta nu... asta nu poate fi adevărat... dar tu... tu, niciodată... le-ai spus?... aşa ceva!... ce-nseamnă că s-a terminat?! Nu s-a terminat nimic!... nici vorbă s-o lăsăm într-atît... *(Pune receptorul în furcă, se îndreaptă încet spre un scaun, se aşează; izbucneşte în plîns.)* ...aşa ceva!... aşa ceva!... Dumnezeule!... Doamne Dumnezeule!...

Atry: Ce s-a întîmplat?

Lakhy: Nenorociții! Scursorile!

Atry: Spune, ce s-a întîmplat?

Lakhy: I-au dat un şut în cur.

Atry: Nu se poate!

Lakhy: ...l-au eliberat din funcție... cu începere imediată... cum că el ar fi declanşat...

Atry: Ce anume?

Lakhy: ...totul... că... de la ucraineni... miliarde... iar măgaru' de el tace...

Atry: Dar asta-i prostie... aşa ceva nu se poate de unul singur...

Lakhy: ...da' le-a spus... el n-are nici un amestec... dar ceilalți... scursori nenorocite!

Atry: ...da, ştiu... l-a atenționat pe premier... cred că am citit şi eu... l-a atenționat în scris... chiar şi de mai multe ori... a fost prima scrisoare, apoi a doua, apoi anexele, separat... sînt convinsă c-a primit pînă şi răspuns... oficial... Nu te mai da cu curu' de pămînt şi nu mai plînge... ştii că nu suport! Corespondența oficială nu poate fi dosită! Are număr de înregistrare... ştampilă!

Lakhy: Crezi că...

Atry: Fireşte! Să le spună c-o să publice scrisorile... în presă... o să le prezinte şi la televizor... scrisorile conțin şi nume! Multe nume... *(Lakhy îşi revine dintr-o dată; aleargă la telefon, formează un număr.*)

Lakhy: Eşti genială! Zeiță... o adevărată ursitoare, ce mai!... Iubitule, eu sînt... nu, acum nu! Ascultă-mă cu atenție! Spune-le că o să publici scrisorile... toate trei, cu nume cu tot, inclusiv răspunsul pe care l-ai primit, totul! Douăzeci de nume!... sau douăzeci şi cinci?... douăzeci şi şapte! Ei, vezi!... inclusiv răspunsul... cum că nu trebuie să se exagereze... cum că trebuie să întreținem legături cu fostele țări ale Uniunii Sovietice... piață bună de desfacere... sau aşa ceva... ei, vezi!... a, nu uita... cum că asta nu-i corupție... ci legături comerciale flexibile... asta scrie-n răspuns! Cuvînt cu cuvînt! Nu sînt tîmpită, îmi amintesc... semnat cu propria-i mînuță!... Sună-l pe Jean şi trimite-l aici, pînă atunci le găsesc, o să ți le aducă... stai liniştit, iubitule!... nu mă las eu aşa uşor păcălită. *(Oftează adînc, apoi se uită spre masa goală de birou; se-ngrozeşte; urlă.)* Rosite! *(Se ridică subit, trage unul dintre saci în mijlocul încăperii. Atry realizează despre ce-i vorba, o ajută.)* Vaca-mpuțită! Nici măcar atîta putere să n-am... faceți loc!

Steve: Unde?

Lakhy: Oriunde! În mijlocul camerei... dați la o parte mobilele! *(Steve şi Szávay fac loc. Cele două femei deşartă pe rînd sacii de nailon. Din primul sac se împrăştie relicve din primul război mondial: o manta militară, cizme, o puşcă, un teanc de scrisori, fotografii, o rochiță de dantelă pentru fetițe etc. Din al doilea sac: uniforme militare din perioada horthystă, banderole cu săgeți, un costumaş de*

marinar, diferite obiecte din perioada interbelică. Din ceilalți saci se împrăştie relicve din al doilea război mondial, apoi din perioada lui Rákosi, din anii '56; urmează perioada lui Kádár; în final relicvele trecutului apropiat. Lakhy caută agitată printre hîrtii; împrăştie teancuri de scrisori, fotografii. În final o ajută toți cei prezenți.)

Atry: Să căutăm sistematic... peste tot...

Steve: Ce căutăm?

Lakhy: Scrisori oficiale... plic cu antet... antetul Parlamentului... *(Szávay îşi trage un fotoliu lîngă saci, priveşte mormanul; obiectele pe care le alege le pune lîngă el.)*

Szávay: Regele Carol!... a dat şi cu mine mîna... a trecut prin fața plutonului, am salutat cu toții, apoi a dat mîna cu noi, cu fiecare... ce mustăți...

Atry: Cafea din cicoare! Mama... în fiecare dimineață... cafea boabe numai pentru oaspeți... ea o prăjea... *(Frunzăreşte un teanc de scrisori.)*

Lakhy: ...alea ce-s acolo?

Atry: ...Dragă cucoană... nu-i ce căutăm!... mă topesc de dorul matale... te rog, te implor... vino la patinoar... mi-e dor să te văd... îți sărut de milioane de ori mînuşițele, Géza.

Editura LiterNet, 2006

Scena 18.

De afară se aude zgomot de chei. Intră Zsófia. Priveşte uimită la cei care cotrobăiesc în mormanul din mijlocul camerei. Razele soarelui răsărit între timp învăluie într-o lumină aurie încăperea şi personajele.

Zsófia: Ce-i cu gunoiul ăsta?
Lakhy: Lui tac-tu i-au dat un şut în cur.
Zsófia: Har Domnului!
Lakhy: Ce-i asta că... har Domnului?
Zsófia: ...cel puțin s-a terminat cu parvenitismul ăsta... circ curat... penibil. *(Lakhy se ridică, vrea s-o plesnească, dar Atry o reține. Zsófia intră în camera ei.)*
Lakhy: ...asta nu-i normală... altcineva s-ar bucura dacă...
Atry: Ne presează timpul! *(Lakhy se aşează din nou lîngă mormanul de obiecte vechi şi continuă să caute cu atenție.)*
Steve: Lenin sau Stalin!
Szávay: Marx.
Lakhy: ...am ajuns ca propria mea fiică... o să vadă ea...
Atry: Ce fel de pene sînt astea? *(Îşi înfăşoară în jurul gîtului un boa din pene roşii şi negre.)*
Lakhy: Naiba ştie!... de marabu... cît e ceasul?
Steve: Aproape şapte.

Lakhy: Iisuse Hristoase!... poate c-au şi dat deja comunicatul... la urma urmei trebuie să spună ceva... totuşi... el e premierul... dar atunci nu se mai poate repara nimic...

Atry: Se poate... da' de ce-ar da comunicat?

Szávay: ...jachetă... cei de azi nu mai ştiu cînd se cuvine jachetă... şi cînd frac... la cursele de cai, de exemplu...

Atry: O, curse de cai!

Lakhy: Să nu spui că niciodată!

Atry: Niciodată! Părinții mei au fost foarte puritani.

Lakhy: Ai mei mai degrabă pudici. Am aflat ce-i aia orgasm... dintr-un roman erotic. *(Se deschide subit uşa de la camera Zsófiei. Iese Zsófia şi aruncă un maldăr de lenjerie de pat şifonată, rochia, lenjeria intimă şi pantofii lui Clo, sticle goale, stola Gittei.)*

Zsófia: Mai degrabă dorm sub pod... decît în bordelul ăsta! *(Intră în camera ei; trînteşte uşa. Din cauza zgomotului se trezeşte Clo; e odihnită şi veselă.)*

Lakhy: Dacă intru la ea...

Atry: Ne presează timpul!

Clo: Bere! Bere rece!... mor de sete...

Lakhy: Şi mai ce?

Clo: ...sau orice altceva...

Szávay: ...atunci era ordine!... cu baioneta pe umăr, călare... copitele scoteau scîntei pe macadam... atunci nu era vorbărie! Ombudsman şi altele... atunci te puteai plimba liniştit prin Buda, chiar şi seara...

Clo: ...e bun şi altceva, numai să fie rece...
Atry: Caută în frigider...
Clo: *(Se uită cu interes la maldărul de obiecte din mijlocul camerei.)* Bal mascat?
Atry: Mai degrabă dă-ne o mînă de ajutor!
Clo: Ce trebuie?
Lakhy: Scrisori... cu antetul Parlamentului. *(Clo se trage lîngă Steve, caută printre lucruri. Scoate o rochie de balet din voal alb.)*
Szávay: ...o să revină timpurile alea... totul merge în direcție bună... aşa trebuie făcut... o să fie aici ordine...
Clo: Vai ce dulce-i!
Lakhy: Pune-o jos!
Clo: Doar n-a fost a ta?!
Lakhy: Ba da.
Szávay: ...de acord... să zicem, cîțiva trebuie trimişi la răcoare, eventual executați... la urma urmei… peste tot există învinşi... să dispară cine trebuie să dispară... o să se revină!... o să fie aici ordine!... Szálasi... să spunem c-a exagerat... într-un fel a întrecut măsura... degeaba, aşa-i cînd cineva nu-i domn... dar ceilalți...
Clo: Cît de tare mi-am dorit!... dar pe mine nici măcar la antrenament de volei nu m-au lăsat... mă păzeau de tot şi de toate... societate rău famată... am avut o singură dorință... să mă duc o dată, o singură dată... în tabără... dar niciodată...
Atry: De creație?
Clo: De pionieri.

Szávay: ...tabără de prizonieri... pe mine nu m-au prins niciodată... ar fi însemnat că-mi trădez patria... de patru ori m-au împuşcat la cotul Donului, dar m-am întors acasă pe propriile-mi picioare!
Clo: Ştiu. Ungurul nu se predă niciodată.
Szávay: Aşa-i!
Steve: ...zahăr: un pengheu... untură: patruzeci de fileri... şase ouă: douăzeci...
Szávay: ...dintr-o leafă fixă de două sute pe lună...
Lakhy: ...ăştia-s primii pantofi ai Zsófiei...
Clo: Drăguți.
Lakhy: Da. Şi ce a ieşit din ea? *(Sună soneria.)*
Szávay: Nu deschideți uşa!
Clo: De ce?
Szávay: În zori, niciodată... e semn rău... atunci obişnuiesc...
Atry: E dimineață.
Szávay: ...în zori nu vin oameni cinstiți...
Lakhy: Rosite! Dormi? *(De afară se aude zgomot de chei.)*
Steve: Cine-s ăştia din fotografie?
Lakhy: Maică-ta şi eu. Cînd aveam trei ani... Pe Dunăre... într-o croazieră. *(Intră Rudi. În urma lui intră Rosite; e în cămaşă de noapte peste care şi-a pus un capot ponosit; în picioare are papuci de casă.)* Băiete, cu tine ce-i?
Rudi: Cred că-i o neînțelegere... o fată mi-a dat adresa asta... o fată cu care umblu... *(Se deschide brusc uşa de la camera Zsófiei.)*

Zsófia: Ciao... vino...
Lakhy: Stai puțin! Ce caută chelnerul ăsta la tine?
Zsófia: Sîntem prieteni... e student... Ce fel de chelner?
Lakhy: ...cel care a fost chelner aici astă-noapte.
Rudi: ...Szalay m-a repartizat pentru bufetul suedez, dar n-am ştiut că tatăl tău...
Zsófia: Har Domnului... *(Îl trage pe Rudi în camera ei.)*
Lakhy: Spuneți-mi, e normală fata asta? Ține-n secret faptul că tac-su e ministru...
Atry: Să spunem că nu-i o cinste chiar atît de mare...
Szávay: ...şi pe mine... tot în zori m-au dus... mi-au dat drumul peste două luni... poliție politică, strada Andrássy nr. 60... interogatorii, tot tacîmul... mie să nu-mi spună nimeni!
Steve: E de apreciat că nu se laudă...
Lakhy: Dar nici să faci un secret din asta! Rosite! Nu sta cu mîinile-n sîn! Ajută-ne!
Rosite: Ce căutăm?
Lakhy: Scrisorile care erau pe masa de birou.
Rosite: Le-am pus în ultimul sac...
Lakhy: Care-i ultimul?
Rosite: De und' să ştiu... sacii au fost amestecați...
Szávay: ...Volgă neagră, la geamuri perdele...
Atry: O păpuşă de porțelan...
Lakhy: Îi lipseşte un braț... a fost a mamei... *(Apare Gitta; e îmbrăcată într-un capot al lui Lakhy; se clatină. Nu-i fardată; e pipernicită, îmbătrînită, de parcă ar fi propria ei mamă, dar e complet trează.)*

Gitta: Unde mi-e rochia?
Lakhy: Am pus-o la uscat.
Gitta: Nu te supăra...

Lakhy: Nici o problemă, draga mea!
Gitta: ...în ultima vreme atîtea... mi s-a pus pata... voi ce faceți, scormoniți în gunoi?
Lakhy: E proprietate personală.
Gitta: *(Scoate din maldărul din mijlocul camerei o pălărie de paie pe care e prins un buchet mic de flori artificiale.)* ...vai... ce drăguț!
Lakhy: Ți-o dau ție.
Gitta: Căutați ceva concret?
Atry: Scrisori... oficiale... s-au rătăcit pe undeva...
Gitta: Data trecută şi eu... pe deasupra nici nu erau în saci... pîn' la cot... în tomberon, în gunoiul altora... *(Se uită cu jind de jur-împrejur.)*
Atry: În bucătărie... în frigider.
Gitta: Mai vrea cineva?
Clo: Eu! *(Gitta iese.)*
Szávay: ...țesătură tip „loden"... dar prin ăla nu trecea apa... adică prin cel veritabil, austriac... lodenul fabricat în serie... iertați-mă, dar nu valora nici cît un căcat de capră...
Atry: Mai ales dacă-şi punea omu' şi o şapcă cu cozoroc...
Szávay: ...roboteam la Csepel... ucenic... dar măcar n-am murit de foame...
Rosite: Mi-ați spus că totul... iar eu am pus totul în saci... dacă le-aş fi lăsat pe masă, ar fi fost nenorocire... nimic nu-i bine...
Lakhy: ...plicul de colo, nu-i ăla?
Atry: Nu... cursuri de marxism... diplomă...

Szávay: ...calificare rapidă...
Lakhy: Nu ştiu a cui diplomă...
Atry: Scrie pe ea... Zsigmond Szombathelyi...
Lakhy: ...şi... care-i problema... pe vremea aia trebuia... asta nu schimbă cu nimic...
Clo: De ce păstrezi atîtea...
Lakhy: Naiba le păstrează! La fiecare curățenie generală umplu tomberoanele cu ele... dar pînă la următoarea curățenie... se adună din nou! Mereu apar de undeva...
Szávay: ...crucea de onoare... am primit-o şi eu... pe aia de argint... şi pe aia de bronz... pentru merite deosebite...
Lakhy: Cred c-a fost a lui tata... deşi el... nu cred c-a fost pe front...
Szávay: Ba da! A fost! A trebuit să fie! Un ungur bun... luptă... bărbații trebuie... Dumnezeu, Familie, Război... *(Intră Gitta. Aduce două-trei sticle cu bere şi un borcan cu castraveți murați.)*
Clo: Te ador! Mi-ai salvat viața... *(Îşi bagă mîna în borcan, înfulecă din castraveți, apoi bea bere din sticlă. Îl serveşte şi pe Steve.)* Tu nu vrei?
Gitta: Nesătulo! Lasă-mi şi mie!
Steve: ...trebuie să pornesc... e ceva distanță
Lakhy: Mai ai timp...
Steve: ...poate-i aglomerată şoseaua... e obligatoriu să ajung la timp... *(Ies Zsófia şi Rudi; tîrăsc după ei patru genți mari de voiaj. Zsófia ține într-o mînă un ursuleț ponosit din pluş.)* Plecați în excursie?
Zsófia: Nu. Mă mut de aici.

Editura LiterNet, 2006

Lakhy: Unde?
Rudi: La mine.
Lakhy: Nici vorbă... ce-ți imaginezi?! Te omoară tac-tu!
Zsófia: ...o să mai trec din cînd în cînd pe aici... *(Lakhy abia acum realizează ce se întîmplă; se ridică-n picioare şi țipă.)*
Lakhy: Nici un pas! Nu-mi ajunge tac-tu... mai vii şi tu?!... omu' îşi poate scuipa sufletul... nu-i bine nicicum!... ce nu-ți convine? Ai camera ta... poți să faci ce vrei...
Zsófia: Mamă, ajunge! Oaspeții noştri n-au nevoie de circ gratuit... ieri m-am înțeles cu tata. Mi-a dat bani să ne cumpărăm tot ce ne trebuie... un pat, cîteva scaune, şi alte cele... *(Lakhy îşi pierde firea, se piperniceşte văzînd cu ochii.)*
Lakhy: Tac-tu a ştiut asta?
Zsófia: ...o să ne dea lunar ceva bani...
Lakhy: ...şi nu mi-a spus nimic...
Zsófia: Eu l-am rugat să nu... ai fost atît de ocupată cu petrecerea asta... ar fi fost inutil... Ciao! ...o să mai trec din cînd în cînd pe aici... *(Îl împinge pe Rudi spre uşă, apoi ies amîndoi.)*
Lakhy: ...propria mea fiică... complotează cu tac-su împotriva mea... ce ar mai fi trebuit? ...mă dau peste cap să fie totul în ordine... *(E pe punctul să izbucnească în plîns, dar sună telefonul; ridică repede receptorul.)* Eu, cine altcineva?!... cum?... deci, e definitiv... ambasador? Unde? În Indonezia? Ce fac eu în Indonezia?!... patru ani!... cum adică, numai? Asta înseamnă c-ai fost amestecat!... da, sînt liniştită! Te poți convinge, foarte liniştită!... În pizda mă-sii de viață! Nu te-ai putut abține?!

Pînă şi-n gaura curului ai bani, la ce-ți trebuie mai mulți?! Pentru cine?! Atunci, de ce?... nu te apăra! Cel puțin să-mi fi spus! Bine că i-ai spus curvei!... ce aştepți de la o pizdă de dactilografă?! Nici măcar nu ştie să scrie corect! Ei îi spui, dar mie nu!... pînă acum de patru ori te-am scos din rahat, dar acum gata! Divorțez! Cum adică... nu acum! Să mă duc în Indonezia ca să mănînc rîme sau mai ştiu eu ce? Toată viața ai fost un om de nimic, un meschin... n-o să te schimbi niciodată! După părerea ta ce-ar trebui? Ce să spun?! Ce? Ce?... *(Trînteşte receptorul în furcă.)* Vedea-te-aş crăpînd! Să crape cu toții! *(Sună mobilul lui Clo. Aproape concomitent şi cel al lui Atry. Sună din nou telefonul din cameră, apoi din fiecare încăpere se aude sunînd cîte un telefon.)*

Szávay: Ce s-a întîmplat, e incendiu?

Lakhy: Nu. Criză guvernamentală.

Încetul cu încetul, peste scenă se lasă întunericul; se aude muzica. Statuia Libertății mai rămîne cîteva minute iluminată; e ultimul decor apoi dispare lumina.

Cortina.